Michel Perrin

eller

Politiespionen, uden at vide det.

Vaudeville i to Acter af Melesville og Ch. Duveyrier;

bearbeidet af Th. Overskou.

Personerne.

Michel Perrin, forhen Præst.
Therese, hans Sosterdatter.
Fouché, Politieminister.
Désaunais, Politieinspecteur.
Bernard, Snedker.
Jules de Crusac.
Armagnac.
Desort.
En Politie-Fuldmægtig.
En Politie-Betjent.
Politie-Fuldmægtiger og Betjenter. Gendarmer.

(Handlingen foregaaer i Paris; første Act i Michel Perrins Bolig, og anden Act i Politieministerens Pallads).

Tiden er: Foraaret 1800.

Første Act.

Et meget simpelt Værelse med lave Vinduer. Indgangen er paa den ene Side i Baggrunden; længer frem paa den samme Side er Døren til Michel Perrins Værelse. Imellem begge Døre er en Kamin, hvori der staaer et Fyrfad. Paa den anden Side er Kjøkkendøren og et Vindue. I Stuen staaer nogle Kørstole og to smaae Borde, hvoraf det ene er opfyldt med Bøger og Papirer. Over Kaminen hænger et Speil.

Første Scene.

Bernard alene, kommer ind fra Baggrunden og lytter ved Kjøkkendøren.

Nøglen laae nede hos Værten. — Therese er endnu ikke kommen hjem. Destobedre! saa faaer jeg Tid til at fatte mig lidt! det er løierligt! jeg blev bange! jeg, der har været Soldat i Republikens Tieneste, jeg, som har været med at feire ved Arcole, som mere end een Gang har svedet Fjendens Knebelsbarter, og svedet dem med Fornøielse, det tør jeg bande paa! jeg blev bange, jeg — en Karl, som endnu den 18de Brumaire — efter at jeg havde taget fat paa Løvlen og var bleven Borger — greb min Riffel for at give min lille General en Haandsrækning! lille General? For Fanden! hans Navn er Bonaparte; en Soldat bliver allerede stor ved at lyde ham — hvor kan han være lille? Nei, nei! lad os ikke spøge med den Mand, han er født til Alvor.

Mel. Marsch af Hermann v. Unna. Vogler.

I Kamp og Brag jeg ved hans Side var
Paa Alpers sneebedækte Høie,
Vor Ørn han kiæk i Kugleregnen bar,
Alt sank for Lynet af hans Øie!
Paa Broen ved Arcole faldt jeg blodig for hans Fod,
Men af hans Lueblikke drak jeg atter Kraft og Mod!

Truer ham Faren jeg vender tilbage,
Danner med Brødre om Helten en Vold,
Smilende jeg vil et Dødshug modtage,
Falder jeg blot som Napoleons Skjold;
Med Uniformen jeg ei har bortgivet
Det som er Franskmandens Stolthed og Held:
Ret til for Helten at opoffre Livet,
Ret til for ham at udaande min Sjel!

Og dog blev jeg bange — jeg rystede for en Flødeskjæg, en Modefyr, efter et Sieblikks Tausshed. Ja, det var ham! Jeg gienkiendte ham allerede i Forgaars, da han midt i Folkestrømmen hvidskede til mig: „Lad Ingen vide, at jeg er i Paris.“ atter Tausshed. Hvad Fanden vil han her? — med de Meninger han har — — Hm! jeg skylder ham Taknemmelighed, det er sandt; men dersom han havde ondt iſinde med Frankrige eller min General — der gjælder intet Venskab! — O, gid jeg dog havde et Menneske, som jeg kunde raadføre mig med!

Anden Scene.

Bernard. **Therese** med et Brød under Armen, og en Hankekrukke i Haanden.

Therese som har hørt de sidste Ord. Herren har jo mig!

Bernard vender sig om. Ah, er det Dig, min søde Therese?

Therese. Ja, jeg har været ude for at kjøbe min Morbroders Frokost.

Mel. Schöne Mädchen, muntre Knaben.

1.

Naar i Søvnens Favn han hviler,
Tyst jeg fra hans Leie iler,
Kaldet af hans Rod!
Men igien paa Glædens Vinger,
Snart, som Drknens Ravn, jeg bringer
Oldingen sit Brød!
klapper i Hænderne af Glæde.
Tralala la! la! la!

Bernard peger paa Døren til Perrins Kammer og tysser paa hende.
Nei! nei! nei!
Væk ham ei!

Therese talende. Han er jo ikke hjemme!

2.

Naar sig Solens Glands udbreder,
Strax han efter Venner leder
I den store Bye!
Men i Sværmen de forsvinde,
Og han maa, for dem at finde,
Til vort Hjerte tye!

som før.

Tralala! la! la! la!

Bernard med dæmpet Stemme.
Ja! ja! ja!
Tralala! la!

Therese.

3.

Venskab, som med Smiil ham møder,
Kjærlighed, som evigt gløder,
Vinke fra hans Hjem!

Bernard glad og med Kraft.
Og paa Jordens dunkle Veie,
Paradiset kun vi eie,
Ved at følge dem!

Begge dandsende.
Tralala! la! la! la! la!

Therese munter. Du kommer vel for at gjøre vort Skab færdigt, ikke sandt?

Bernard ligeledes. Ja, min Pige! jeg vilde just nu tage fat derpaa. tager sin Hue og Trøie af. Det er ypperligt, at jeg har faaet en Høvlebænk sat ind i Jeres lille Kjøkken, som dog staaer ledigt.

Therese sukkende. Ja vist staaer det ledigt — af gode Grunde.

Bernard. Derved kan jeg ogsaa faae Leilighed til engang imellem at flikke lidt paa Jeres Meubler — og engang med Tiden skal det være mit Værksted.

Therese. Men hvad var det som Du nylig søgte om Raad for?

Bernard forlegen. O det var — det var Ingenting — det angik Snedkersager — en nye Chatolsindretning —

Therese seer ham stift ind i Øinene. Chatolsindretning — saa? — De lyver, Hr. Bernard!

Bernard. Jeg?

Therese truer ham. De lyver; det var ingen Chatolsindretning! — Du bliver rød — Ja, ja, min Dreng! det er godt; naar Du bliver min Mand — og vil bedrage mig, seer jeg bare paa Dine Kinder — saa veed jeg det strax — ja, før Du har gjort det — naar Du bare tænker derpaa.

Bernard lcende. Naa, det troer Du?

Therese. Desuden har Du paa et Par Dages Tid været mørk — urolig.

Bernard sagte. Skulde hun have seet Fyren? høit. Jeg? paa ingen Maade —

Therese levende. Hvad for noget, gode Herre! Han er ikke mørk og urolig, endskjøndt vort Bryllup atter er udsat? — Naa, det er kjønt —

Bernard. Jo vist — hvad er det jeg staaer og siger? jeg er ude af mig selv! Men hvorfor er vort Bryllup udsat?

Therese. Af en meget simpel Aarsag — Du veed hvormeget jeg holder af min Morbroder?

Bernard. Men jeg da? Jeg vilde gaae i Ilden for ham! Borgeren Michel Perrin! — saadan en brav Mand —

Therese. Med saadant et godt Hjerte, som holdt saa meget af min Moder. Han var fattig, sad i et lille Landsbykald, og dog sendte han os altid Penge og Foræringer; ja da han kom her for at søge et Tilflugtssted, blev han bedrøvet — fordi han ikke fandt andre end mig. bortvisker en Taare.

Bernard levende. Vær rolig, nu har Du mig, og jeg forlader hverken Dig eller Din Morbroder. Men hvor kunde nogen have Hjerte til at jage ham fra sit Kald?

Therese. Det var ikke hans Menighed — nei! den bar ham paa Hænderne. — Desuden brød han sig ikke om andet end at gjøre Godt mod de Fattige. Men hvad skete? en Dag kom Øvrigheden til Byen — den havde sat sig i Hovedet, at der skulde være ildesindede Folk —

Bernard. Ildesindede Folk — ja det forstaae vi nok — i Revolutionstiden bleve de skikkeligste Folk altid anseete for ildesindede.

Therese. Det har Du Ret i, og derfor kunde min Morbroder ikke andet end være det. Han maatte frelse sig ved Flugten — om Natten, med tomme Hænder! og i tre Aar vidste vi ikke hvor han var bleven af.

Bernard. Gud skee Lov, den Tid kommer da ikke tilbage! Men hvad har det at bestille med vort Bryllup? Nu er Din Morbroder jo hos Dig — og det kan alvrig skaae feil, at han maa faae et godt Embede —

Therese sukker. Men han har det ikke endnu!

Bernard. Sørg Du ikke for det — saadan en lærd Mand, han kunde jo være Biskop —

Therese. Ja, det kunde han vist, naar han ikke var saa ligefrem og frygtsom — et Barn kan bilde ham ind, at han ikke forstaaer noget! Hver Morgen gaaer han ud for at faae fat paa nogle af sine gamle Skolekammerater, som kunde tage sig lidt af ham — men endnu har han ikke truffet nogen af dem.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaaer han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Øieblik bliver han staaende for at læse Placaterne paa Gadehjørnerne.

Bernard lcende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae, naar man vil have et Embede.

Thereſe. Og dog ſkal man leve til man faaer det — med Skrædderſyningen gaaer det kun maadeligt.

Bernard. Ligeſom med Snedkeriet.

Thereſe. Alle mine Sparepenge ere borte — ſeer ned foran ſig ja, der er en anden Perſons, ſom er gaaet ſamme Vei.

Bernard forlegen. Hvad mener Du?

Thereſe. Ja, jeg har mere end een Gang fundet Penge i min Syekurv — det har nok været hans Nodſtillinger? — Men Du er ſaa god at ſige til ham, at det vil jeg ikke vide noget af, forſtaaer Du, Bernard?

Bernard. Og hvorfor vil Du ikke det, Thereſe? Ere mine Penge ikke ogſaa Dine? Og da vi ville gifte os —

Thereſe. Juſt derfor — ſaa kommer Du til at arbeide Livet af Dig for at ernære hele Huſet, og det er det jeg ikke vil have — derfor er det at jeg har trukket Brylluppet i Langdrag.

Bernard. Derfor er det? — O bryd Dig aldrig om det; jeg bliver dobbelt ſaa ſtærk, naar Du er min.

Mel. Roſen im Haare, den Becher zur Hand. C. M. Weber.

1.

Alt Kraft mig beſjæler, naar Elſkte jeg mig
Som Kone Dig tænker;
Med Kjækhed og Mod, ſom Beſkytter for Dig,
Jeg bær Dine Lænker!
Min Kraft er Din Arm, ſom mig omt vil omſnoe,
Kjærlighed! Kjærlighed! ſtjænker mig Styrke for To!

2.

Naar ſalig Du ſmiler, ſom Viv, ved mit Bryſt,
Dit Die vil ſoge
Smaaglutter, ſom, tryllede frem ved vor Lyſt,
Vort Held kan forøge —
Dog hurtigt de ſlokkes hvor Tilfredshed boer,
Kjærlighed! Kjærlighed! ſnart vi beſynge med Chor.

Thereſe ſom har vendt ſig bort med nedſlagne Øine. O, Bernard! jeg kan forſikre —

Bernard munter. At Choret vil være Dig velkommet?

Thereſe ſlaaer ham paa Kinden. Spøgefugl! nei, at Du behøver ikke at plage Dig ſelv — jeg har endnu ſaameget, at jeg kan komme ud med det i lang Tid. ſagte, idet hun ſeer paa et Pengeſtykke. Ja, tredive Sous, ſom vi kan faae Middagsmad for — det er det Hele! ſukker. Og det har været mig tungt nok at bringe det tilveie!

Bernard. Men kommer Din Morbroder ikke ſnart?

Tredie Scene.

De Forrige. Perrin udenfor.

Mel. Evige Gud mit Fjed Du lede (med Pauſerne i 2den Act). To Dage. Cherubini.

Thereſe.

Snart han er her —

Perrin fra Gaden.

Thereſe! hør mig!

Thereſe talende.

O! der er han alt!

ved Vinduet.

Morbroer! kom op!

Perrin fra Gaden.

Jeg ſidder faſt!

Thereſe talende.

Hvorfor?

Perrin fra Gaden.

Til denne Droſchekudſk, ſom kjør mig!

Bernard talende.

Hvad for noget?

Perrin fra Gaden.

Tredive Sous fra Vinduet kaſt

Thereſe talende.

Men kjære Morbroder —

Perrin fra Gaden.

Jeg er til Vogns, men uden Penge —

Thereſe kaſter Pengene ud i et Papir.

Der —

Har Du faaet dem?

Perrin.

Ja, o ja!

Thereſe ved ſig ſelv.

Ei dette Maaltid vared længe,
Det tog i Droſche bort herfra!

Thereſe. Men jeg maa ikke lade ham mærke min Nød. til Bernard. Naa, vær munter, Bernard, at min ſtakkels Onkel dog i det mindſte ikke ſkal troe, at han falder mig til Byrde.

Bernard. Vær Du rolig! Nu ſkal Du nok ſee, jeg vil fortælle ham, at Du ikke kan komme ud af det! Jo viſt! det var at ſlaae ham ihjel. Lad Du mig om det — jeg er ikke ſaa dum og — ſtille! der er han.

Fjerde Scene.

De Forrige. Perrin kommer fra Baggrunden.

Perrin. Uh! — ſaa mange Trapper — det trætter i min Alder. Og ſaa denne Kudſk, ſom bad mig om Drikkepenge! — Jeg ſvarede ham ogſaa: Nei, min kjære Borger Kudſk — ſeer Bernard og byder ham Haanden med et Slag. God Dag, Bernard! god Dag, Børn!

Bernard. God Dag, Borger Perrin!

Perrin omfavner Thereſe. Og Du, min lille Thereſe! ſeer veemodig paa hende jeg har ikke ſeet Dig endnu i Dag, og naar Du vidſte hvor det fornøier mig — til Bernard. Ja for hun ligner ſin Moder, min gode Madeleine — hendes lille butte Mund, naar hun ſkjændte paa mig — for det maa jeg

sige Jer, da jeg var ung, havde jeg aldrig Penge.

Bernard sagte. Jeg synes, at han slet ikke har forandret sig med Alderen.

Perrin stedse bevæget. Og det var Madeleine, som stak lidt til mig! Stakkels Søster —

Therese med Ømhed. Nu Morbroder! lad os ikke tale mere om det.

Perrin samler sig. Du har Ret — man maa ikke gjøre sig om om Hjertet, naar man har Forretninger! — Men saameget er dog vist, jeg lægger mig aldrig rolig i min Grav, før jeg har seet Dig lykkelig med en ærlig Karl, som jeg kjender. — stotter til Bernard.

Therese. Kjære Morbroder!

Perrin gaaer hen til Bernard, som er paa den anden Side af Skuepladsen, og siger, med Øinene paa Therese, der gaaer til Kaminen. Seer Du, Bernard! nu har jeg hittet paa en Brudegave til Jer — et halvt Dusin Solvskeer — Vil Du nu bare ikke komme med Indvendinger. — Jeg har allerede seet dem hos Gulosmeden — det er det Første jeg skal have kjøbt — naar jeg bliver ved Skillingen.

Bernard sagte. Kunde man nu ikke gaae i Ilden for den gode Sjel.

Perrin høit. Naa, saa Du kommer for at spise Frokost hos os Bernard.

Bernard. Jeg — nei —

Perrin. Vil Du nu ikke gjøre Væsen — Therese! sig ham dog, at det klæ'er ikke.

Therese ved Kaminen. Morbroder har Ret! vi ventede Dig —

Bernard. Ah, naar De have ventet mig — det er en anden Sag.

Perrin guider Hænderne. Flink, mit Barn! flink! dersom Bernard har ligesaa god Appetit, som jeg, saa skal Din Frokost faae Fødder at gaae paa. — Den friske Luft — min Glæde —

Bernard leende. Saa De har havt Lykken med Dem?

Therese gaaer hen til Perrin. Hvad, Morbroder!

Perrin med en triumpherende Mine. Ja, I ventede det ikke — Du især, Therese! Du har nu altid paastaaet, at jeg ikke kom nogen Vei —

Therese. Saa Du har faaet et Embede?

Perrin. Du skulde heller spørge om jeg ikke strax var bleven anden Consul i Frankrige — Nei, Barn! det gaaer ikke saa rask; men Tingen er i god Gang.

Therese. Saa Du har truffet Dine gamle Skolekammerater?

Perrin. Justement.

Bernard seer paa Therese. Naa, han har Lykken med sig!

Perrin. Ikke sandt! Først var jeg hos Camus — Du kjender nok den lille Camus — nei, det er sandt, Du kjender ikke den lille Camus! han er bleven en fornem Mand og kan gjøre noget for mig — han var taget bort —

Therese. Taget bort —

Perrin. Saa gik jeg til den tykke Brigonnet — han er Oberst ved Donau-Armeen —

Therese. Saa Du traf heller ikke ham?

Perrin. Vilde Du kanskee have at Manden skulde reise fra Donau for at tale med mig? Men den Tredie, han var hjemme.

Bernard. Ja saa!

Perrin. Han er Magazindirecteur — og boer i Forstaden Roule — tænk Dig min Lykke — det var just hans Audiencedag —

Therese. Nu da?

Perrin. Der var kun een Ting som stod mig for Hovedet — da jeg gik hen til ham, sagde jeg til mig selv: En Audiencedag — — det er upassende — der er mange Folk — han bliver glad over at see Dig — forsømmer sine Forretninger — lader Folk gaae —

Bernard smilende. O det behøvede De ikke at være bange for.

Perrin. Jeg gik dog derhen. — Men da jeg troer at jeg staaer ved Huset, stikker jeg Næsen i Veiret, for at see efter Huusnummeret — og saa læser jeg paa et Hjørne: Bastilleplatsen.

Bernard. Hvad for noget?

Perrin. Det maa ikke være der, sagde jeg til mig selv, og saa gik jeg ind til en Skomager for at spørge, hvor jeg var kommen hen — leende. Just i den modsatte Ende af Byen — jeg var gaaet til høire istedetfor til venstre.

Therese. Seer Du — at gaae saadan i Tanker.

Perrin. O, det fik jeg saamæn godt betalt. Tænk Du — Skomagerkonen var hjemme fra Vores — Vi prækede om gamle Venner, om mine Sognefolk — og dersom Du havde seet de smukke Børn — jeg stavede med dem, medens jeg hvilede mig — o, hvor jeg var glad — det huskede mig paa de Dage, da jeg var omringet af alle Sognets Rollinger — og da jeg, naar jeg havde læst med dem, tog min Fiolin og spillede op for dem, imedens de dandsede —

Bernard. Hvad — De spillede op for dem? — De? en Præst?

Perrin. Ja hvad Ondt var deri? efteraber ham. jeg spillede op for dem; jeg, en Præst! Er det saa forskrækkeligt? — jeg skjændte og prædikede ikke altid — nei, jeg havde en anden Maade at udbrede Lykke paa.

Mel. Den, man som Herremand ꝛc. Boieldieu.

1.

Naar jeg den Gamle kunde pleie,
Og kjærlig række Armod Haand,
Naar til den Syges mørke Leie
Jeg bragte Trøst, som Mildheds Aand,

Naar jeg til Munterhedens Rige
Forvandled ved min Fryd vor Dal,
Raabte jeg glad: nu tør jeg sige,
Jeg har trolig rygtet mit Kald!

2.

Glæden er Syndens værste Fjende;
Held den, som kan af Hjertet lee,
Vi os til dem med Tillid vende,
Hos hvem uhyklet Fryd vi see!
Mit Sogn bestod af Lykkelige;
Thi Glæden kun var min Moral;
Og derfor stolt jeg nu tør sige:
Jeg har trolig rygtet mit Kald!

Therese. Naa, saa Du gik da hen til Magazindirecteuren

Perrin. Ja vist! Audiencen var forbi — jeg kunde ikke komme ind. Men jeg sagde til mig selv: Sagerne gaae godt; i Dag kan Du nok hvile Dine gamle Been og tage en Droske.

Therese. Det gjorde Du Ret i! smilende. Men jeg vil vædde, Morbroder! Du var dog glad over at Du ikke traf ham.

Perrin. Hvad? — Du vil dog vel ikke bilde mig ind, at jeg er bange for mine gamle Venner —

Therese truer ham med Fingeren og leer. Hum!

Perrin. Aa Snak! sagte til Bernard. Skjelmen har Ret! høit. Jeg gaaer derhen i Morgen igjen.

Therese. Men saa er det ikke Audiencedag! Du træffer ham ikke.

Perrin ivrigt og fornoiet. Saa er det ikke min Skyld, jeg har gjort alt hvad der staaer i menneskelig Magt; jeg vil skrive ham til —

Therese. I Dag!

Perrin. Du er dog ogsaa ret ubarmhjertig. Nu koger Din Melk over —

Therese løber til Kaminen. O nei, Morbroder.

Bernard sagte. Jeg seer nok, at det ikke er kommet meget videre med Giftermaalet. han tager et lille Bord, som staaer ved Kaminen, og sætter det i Midten af Skuepladsen.

Perrin sætter sig ved den ene Ende. Det er sandt, Bernard! jeg har mødt en Mand, som jeg talte med om Dig —

Bernard forvirret. En ung Modeherre —

Perrin. Hvem taler om en Modeherre? — nei, den gamle Snedkermester Adams, han sagde, at han havde givet Dig en Avis til mig.

Bernard tager den op af Lommen. Ja, her er den.

Perrin. Læg den der paa Bordet; peger paa det Bord, hvorpaa hans Papirer ligge. Jeg vil læse den siden. Ved sig selv. Hele Paris taler om den Armee, der trækker til Genf — man kan ikke begribe hvad den skal bruges til.

Bernard. Det er sandt, der skeer Udskrivninger, holdes Revuer! nu er der en i Morgen paa Carrouselpladsen! fem Regimenter.

Perrin. Det vil blive smukt at see! Naa, der faae de urolige Hoveder noget at tænke paa —

Therese dækker Bordet.

Bernard ryster paa Hovedet. Hm! dem er der endnu en Deel af! Jeg har en god Ven — sagte. Hvad om jeg spurgte ham til Raads uden at han kunde mærke —

Perrin tygger paa en Skorpe. Naa, Du har en god Ven —

Bernard sætter sig ved den anden Ende af Bordet. Som er i en slem Forlegenhed — en Kammerat fra Arcole!

Perrin til **Therese.** Du har dog ikke glemt Sukkeret, min Tos? til Bernard. Bliv kun ved, jeg hører nok.

Bernard. Før han marscherede til Italien havde han et Par Gange smeldet et Gevær af — ikke i Krig, men saadan — De forstaaer mig — i Revolutionen sukker. Det var forgeligt — Fjenden talte fransk som vi, og sloges — saa det var en Glæde at see.

Perrin sukker ogsaa idet han skjærer et Stykke af Brødet. Ak ja!

Bernard. Min Kammerat var i de Blaae — de traf en Dag paa de andre. — Det første Skud strakte ham til Jorden — Knipler og Drer svævede over hans Hoved — da sprang et puurt ungt Menneske, en Officeer, frem og reddede hans Liv.

Perrin sjæleglad. Det var smukt — aa! det var meget smukt! Men hvor kan det sætte ham i Forlegenhed?

Bernard. Saa hør dog; min Ven har i Dag mødt den lille Officeer her i Paris —

Perrin. Og saa?

Bernard hidsig. Hvad vil han bestille her?

Perrin rolig. Kommer det ham ved?

Bernard hæftigere. Men betænk, han var forklædt, og at han hører til et Parti —

Perrin smilende. Ah, Du troer at han ogsaa vil lægge sig efter Revolutionsvæsenet. — O, han tager sig nok i agt! Hvad vil desuden Din Kammerat gjøre? give ham an — blot paa Mistanke? give sig af med det meest lumpne og foragtelige Haandværk — være Spion —

Bernard med Afskye. Fy!

Perrin alvorlig. Lad ham vogte sig for det, Bernard! En Soldats Ære skal være hvid som Snee! En Vens Hemmelighed er for en ærlig Mand lige som Skriftestolens Hemmelighed — den maa døe i det Bryst, hvori den er nedlagt! forandrer Tonen. Men hvem siger Dig desuden, at det unge Menneske ikke er kommen til Paris for ganske andre Ting? — Kanskee han hører til Reservearmeen.

Bernard glad. Troer De?

Perrin. Vi vil lade den første Consul, den lille Bonaparte, om det — den Mand forstaaer sig bedst paa de Ting; og naar Regjeringen mærker —

Therese sætter Melken paa Bordet. Aa! lad nu Regjering være Regjering, og tænk paa Frokosten.

Perrin munter. Therese har min Tro Ret. til Therese. Sæt Du Dig imellem os To. Hun sætter sig. Aa, hvad den Kaffe dufter deiligt — Muntert ifærd med den! Seer paa Therese. Du lille gode Tøs! jeg seer Dig endnu for mig, da Du kom og aabnede Døren! Dine blye Øine — Din simple Paaklædning — og det lille Kors paa Dit Bryst — Seer overrasket paa hende. Men hvad er det, Therese! hvor er Dit Kors?

Therese forvirret. Mit Kors?

Perrin. Ja, det Du har faaet af Din Moder — det maa Du altid gaae med. Du har dog vel ikke tabt det, vil jeg haabe?

Therese forvirret. Nei — nei vist ikke, Morbroder! jeg har — bragt det hen til Guldsmeden, for at faae det gjort ved.

Bernard naiv. Jo vist, Du havde det jo i Aftes — Therese træder ham paa Foden. Av!

Perrin. Hvad var det?

Bernard. Ingenting, Borger Perrin! ingenting — jeg stødte mig paa Bordet —

Perrin. Men Korset — Korset?

Bernard uden at see Thereses Tegn. O, det skal De ikke være bange for — hun tør ikke sige det — men det hændes hver Dag for Folk, der have mere end vi — man kommer i en lille Forlegenhed — man skal ud med Penge —

Perrin staaet. Ah! jeg forstaaer Dig. Reiser sig langsomt og kaster sin Serviet paa Stolen.

Therese. Men hvad feiler Dig, Morbroder?

Perrin bevæget. Ingenting — ingenting! jeg er ikke mere sulten.

Therese reiser sig. Og Du sagde nylig —

Perrin som før. Man kan tage feil. — Jeg syntes, at den friske Luft — Bevægelsen — aa, det var Indbildning — jeg var ikke rigtig sulten.

Therese gaaer hen til ham. Kjære Morbroder! jeg troer, at min Kaffe —

Perrin endnu mere bevæget. Din Kaffe, er som Du, min Engel! den bedste af Verden. Tager hende om Hovedet og vedbliver rørt. Og jeg som ikke kunde mærke det. Stakkels Glut — lille Engel! som ovpoffrer — afsorrer en Taare. Nei, det kan ikke blive saaledes ved — halvlecnde, halvgrædende. O, hvor Du er god, jeg er saa fornøiet — og dog gjør det mig saa ondt — lille Rese! det kan ikke blive saaledes ved! Gaaer ind i sit Værelse.

Femte Scene.

Bernard. Therese.

Therese efter et Øieblikks Tausheb. Du er da ogsaa ret en Sladderhank.

Bernard bestyrtet. Men hvor kunde jeg tænke — O, hvor han er mistroisk! reiser sig og sætter Bordet hen til Vinduet.

Therese. Traadte jeg Dig ikke haardt nok paa Foden — men Du forstaaer ingenting. Grædende. Nu veed han, at jeg har sat Korset ud, og han er istand til at sulte sig ihiel —

Bernard. Søde Therese! græd ikke — vi maa absolut have Korset løst —

Therese. For hvad —

Bernard levende. Vær ganske rolig! jeg skaffer Penge — jeg — griber i Lommen. ja, jeg har ikke en Skilling, men alligevel —

Therese. Jeg faaer et Indfald — jeg har nogle Penge tilgode hos en fornem Dame, som lader sye hos mig — de rige Folk vil saa nødig betale; men i Dag vil jeg bede hende ret meget —

Bernard. Jeg følger Dig derhen —

Therese. Nei, bliv Du hos Morbroder —

Bernard. Hvorfor? vi komme desto snarere tilbage.

Døren i Baggrunden aabnes. Jules træder ind.

Therese. Ah — en Fremmed —

Bernard sagte. Det Satans unge Menneske! jeg kan ikke smutte fra ham.

Sjette Scene.

De Forrige. Jules klædt efter Datidens Mode.

Jules. Ah! er Du der, kjære Bernard? For Fanden! jeg kommer tilpas — Du ventede mig ikke —

Bernard forvirret. Nei — og det glæder mig meget —

Jules. Jeg var henne hos Din forrige Mester, som sagde mig, at Du var her fra Morgen til Aften — seer Therese. og det undrer mig ikke.

Therese sagte til Bernard. Er det en Ven af Dig?

Bernard ligeledes. Ja! vi kjende hinanden fra Armeen. Han har frelst mit Liv! Høit. Jeg vilde just gaae ud —

Jules. Det gjør mig ondt — thi jeg maa endelig tale med Dig.

Therese. Jeg vil ikke være Dem i Veien — tal De kun sammen i Mageligheb — jeg løber.

Bernard. Hvad for noget?

1.

Mel. Tit var jeg gal ꝛc. Nonnerne. Devienne.

Trofast jeg med
Dig gaaer, min elskte Pige!

Therese.

Nei, Kjærlighed
Bør her for Venskab vige;

Det sluttet blev
Hvor Blodet Pagten skrev,
Din Ven en Time giv
Til Gjengjæld for et Liv.

Jules med Betydning. og **Therese**.

Det sluttet blev
Hvor Blodet Pagten skrev,
Din Ven en Time giv
Til Gjengjæld for et Liv!

Bernard sagte.

Afgrunden nær
Den Arme vist er her!
Og ak, hvis nu med sig
I den han styrter mig?!

Bernard sagte.

2.

Ak, jeg kan ei
Mit Hjertes Uroe dølge!

Høit.

Tør paa Din Vei
Din Mand Dig ikke følge?

Therese trækker ham stjelmsk tilside og siger sagte.

Var Du min Mand
Jeg sa'e: Her blive Han!

smigrende.

Men Du kun Kjærest' er,
Derfor jeg beer: Bliv her!

Jules som for. **Therese**.

Vi / I Venner blev
Hvor Blodet Pagten skrev,
Din Ven en Time giv
Til Gjengjæld for et Liv.

Bernard sagte.

Afgrunden nær
Den Arme vist er her,
Og ak! hvis nu med sig
I den han styrter mig?!

Therese nikker til Bernard, gjør et lille Kniks for Jules og løber ud.

Syvende Scene.

Bernard. Jules.

Jules seer efter Therese. Meget smuk paa min Ære! jeg gratulerer Dig. Seer Bernards merke Mine. Men Du seer saa alvorlig ud, Bernard! Skulde Du allerede have glemt —

Bernard levende. At jeg skylder Dem Livet? — Gud give, at jeg kunde vise Dem samme Tjeneste, ved Opoffrelsen af mit Blod! De skulde see, at Bernard er ikke utaknemmelig. Men det er just fordi jeg elsker Dem, fordi jeg veed, at De er et kjækt og godt ungt Menneske, at Deres Komme forfærder mig. Jeg veed hverken Deres Navn eller Stand! men den Fane, hvorunder De kjæmpede, og den Sag De forsvarede — alt siger mig, at De svæver i Fare i Paris.

Jules rolig. Langtfra.

Bernard forundret. Hvad — De tænker da ikke mere paa —

Jules som for. Aldeles ikke —

Bernard glad. Er det muligt?

Jules. Vi vare paa en slet Vei! Borgerkrig! nei! den ville vi ikke bringe over det elskede Frankrige, hvis Hæder og Lykke vi alene tænke paa at udbrede! Jeg har forandret min Plan.

Bernard griber hans Haand. O, De veed ikke hvor glad De gjør mig. Befal nu over mig, forlang det Liv, De har skjænket mig, jeg vil være stolt af at offre det for Dem.

Jules trykker hans Haand. Retsaa, det gjorde jeg Regning paa.

Bernard. Har De en Fornærmelse at hævne?

Jules. Nei! Med Forsigtighed. Men sig mig hvorfor Du forlod Tjenesten, Du som endnu er ung?

Bernard viser sin Haand. Jeg blev saaret —

Jules. Saa Du kunde ikke bære Geværet.

Bernard smilende. Jo; men jeg blev lidt stødt — de gik mig forbi —

Jules sagte. Nu ere vi ved Sagen! Høit. Og dersom man gav Dig Leilighed til at faae den Grad Du har fortjent?

Bernard. Hvad siger De?

Jules med dæmpet Stemme. Stille! — Der er en hemmelig Expedition i Gjære.

Bernard sagte. Den Gamle havde Ret — Reservearmeen. Høit. En Expedition, som vil gavne Frankrige?

Jules. Som vil gavne Frankrige.

Bernard kloer sig bag Øret. For Fanden — blive Sergeant? —

Jules. Og et halvhundrede Louisd'orer i Haandpenge.

Bernard ude af sig selv af Glæde. Et halvhundrede Louisd'orer! O, hvilken Rigdom! Gamle Morbroder! Therese! jeg kunde hjælpe dem! gifte mig, naar jeg kom hjem. Høit. Det er et Ord; jeg er færdig.

Jules viser ham et Papir. Saa skriv Dit Navn her.

Bernard munter, idet han tager Papiret og gaaer hen til Bordet. Med største Fornøielse! Kom her, saa skal De see Kragetæer, som ikke bande. Seer paa Papiret. Hm! det er nogle besynderlige Navne — slet ingen af de gamle Kammerater. læser. „Lecogneux, Lanori, Jean Durand" —

Jules. Det er mig.

Bernard seer paa ham. Dem? De spøger! De hedder ikke Jean Durand! Deres Soldater gave Dem et andet Navn.

Jules uraalmodig. Hvad siger det?

Bernard kaster Papiret paa Bordet og gaaer hen til ham. Hvad det siger? — Falske Navne!

1.

Mel. Der Wein erfreut des Menschen Herz.

Man gaaer ei under fremmed Flag,
Vil man med Ret og Ære bløde,
Nei, stolt af en retfærdig Sag,
Man just vil Fiendens Die møde.

Hvad med sit Liv man kjøbe vil,
Maa mere kjært end Livet være;
Derfor jeg sætter mit paa Spil,
Kun hvor min Død mig skjænker Ære!

Jules under Mellemspillet. Men betænk dog, min Ven.

2.

Bernard heftig.

Jeg seer her lurer nedrig Svig;
Thi ærligt Mod gaaer ei med Maske —
Stig frem, hvad fordrer Du af mig;
Tro ei ved List mig at forraske.
Kom, viis mig, at Du selv har Mod
Til denne Pagt at underskrive;
Thi ei jeg offre vil mit Blod,
Naar selv Du ei Dit Navn vil give!

Jules. Men —

Bernard. Det hjælper ikke, jeg vil først vide hvorledes —

Jules. Nu vel, naar Du ikke paa anden Maade — Stille! der kommer nogen.

Griber ham i Armen.

Ottende Scene.

De Forrige. Michel Perrin kommer fra Værelset, han er nedsjunken i dybe Tanker.

Perrin ved sig selv. Nei, det kan ikke blive saaledes ved — seer de to unge Mennesker. Hvem er det?

Bernard. Bryd Dem ikke om det, kjære Morbroder! det er en god Ven — Borger —

Jules afbryder ham. Jean Durand.

Perrin i Tanker. Naa, Borgeren Jean Durand — Han vil spise hos os? sagte. O hvad er det jeg siger?

Bernard. Nei, nei, det er en Sag —

Jules. En Bestilling som haster meget.

Perrin gaaer hen og sætter sig ved Bordet. Godt — Børn! — godt! snak I kun og bryd Jer ikke om mig.

Bernard sagte til Jules. Det gaaer ikke an, at tale derom i hans Nærværelse. Peger paa Døren, der gaaer ind til Kjøkkenet. Men her er mit Værksted.

Jules sagte. Saa kom da — thi jeg forlader Dig ikke før Du gaaer over til vort Partie.

Bernard. Og det gjør jeg ikke, før jeg veed Alt. Kom! kom! kom!

Han tager Jules ved Haanden og gaaer med ham.

Niende Scene.

Perrin som sidder, ved sig selv.

Det er afgjort, det kan ikke saaledes blive ved — Stakkels Glut! — og jeg som ikke har mærket noget; jeg spadserer, sover, spiser — med et Suk. jeg spiser dobbelt saa meget som ellers — de undvære Alt — ja, de sælge endogsaa for min Skyld! Reiser sig og gaaer frem og tilbage i heftig Bevægelse. Ah, Michel! Michel! Du som skulde være deres Støttestav, deres Hjælper i Nøden — i en bestemt Tone. Der maa tages en Beslutning — jeg maa arbeide — ligegodt hvorpaa. — Naar Alt kommer til Alt, saa har jeg Arme ligesaa godt som andre — jeg har længe tænkt paa, om jeg ikke kunde gaae i Snedkerlære hos Bernard; men det gaaer ikke.

1.

Mel. Vor Moller hjemad skyndte sig. Dalayrac.

Jeg alt med Skrubhøvl har forsøgt
Paa at afrette Bræder,
Men ak, jeg ei med al min Klogt,
Traf paa de rette Steder.
Talende.
Det gik — efterligner Lyden af en Høvl.
Men, aa!
Hist, sa'e han, tog jeg altfor lidt.
Her, sa'e han, kom jeg altfor tidt.
Før Brædtet lige blev — mig selv jeg ikke skaaner —
Gik det op — sukkende. gik det op i bare Spaaner!

2.

Da det ei gik, jeg Saugen greb,
Men det var meget værre;
Det med at holde Stregen kneb,
Og Saugen var min Herre!
Talende.
Jeg stod hele Tiden — efterligner Lyden af en Saug. Men Herregud!
Naar den løb skjævt, saa vilde jeg
Strax vise den med Fingren Vei!
Av, naar jeg troede, jeg stod bedst og snedkererte,
Jeg mig selv — sukkende. jeg mig selv kun amputerte!

Saa er der Historier med at forbinde og plasterere mig! — Men der er jo andre Ting— som Pennen— seer Avisen som ligger paa Bordet. Avisen, lad os see blandt Tjenester anvises; sætter sig og kigger i Avisen. thi mine Venner stoler jeg ikke mere paa — desuden er der ikke et Øieblik at give bort. Hum! „En paalidelig og reel Mand kan faae en god Tjeneste;“ — det er noget for mig! — „naar han indskyder 20,000 Franker i en Handel.“ Nei, det er ikke noget for mig! Læser. „Reservearmeen —“ ja det er just den jeg mangler. „Politiministeren gjør opmærksom paa, at Forordningen af 7de — mumler videre, men standser paa engang. Hvad, min Gud! hvad seer jeg? — undertegnet af Fouché — skulde det være Joseph Fouché? — min bedste Ven, min Skolekammerat! Naa, han vil ikke negte mig sin Hjælp — Standser. Men det er jo umuligt! han, Minister! Og hvorfor ikke? man har seet saa meget. — Han var et godt Hoved — en ærlig Sjel, men snu og smidig som en Kat. — Han kan nok have skuppet sig igiennem. Reiser sig. Om jeg gik til ham? Nei — hvis han tog slet imod mig, var jeg nødt til at holde op at elske ham — jeg vil hellere skrive ham

til; dersom han ikke svarer, tænker jeg, det var ikke ham, og saa er der ikke videre i det — Leder til Bordet. Det vil jeg! Jeg har just et Ark Papir, det er det eneste, men jeg kan ikke bruge det bedre. Min lille Joseph! — skriver. „Borger Minister!" ved sig selv. han kan ikke have glemt mig — vi studerede jo ogsaa Philosophie sammen —; men siden han er bleven Minister husker han maaskee ikke mere paa, at han har været Philosoph. Skrivende. „Borger Minister!" der bankes. kom ind!

Tiende Scene.

Perrin ved Bordet. Fouché i en meget simpel blaae Morgenfrakke.

Fouché i Baggrunden. Jeg har nok taget feil af Døren.

Perrin skrivende. „Jeg har den Ære at bede Dig om —" jeg har aldrig kunnet lide denne republikanske Dutten, men mellem Venner — skrivende. „at bede Dig om en privat Audience — "

Fouché sagte. Det er bedst, jeg spørger mig for! Til Perrin. Boer Borger Michel Perrin —

Perrin stikker Næsen i Veiret. Boer her — viser paa en Stol. hav den Godhed —

Fouché seer paa ham, sagte. Men det er ham! — ja, min ærlige Michel! — han har ikke forandret sig.

Perrin holder Pennen i Veiret. Tør jeg vide hvad der forskaffer mig den Ære —

Fouché. Jeg kommer fra en af Deres Venner.

Perrin tænker efter. En af mine Venner?

Fouché sagte. Han kjender mig ikke igjen.

Perrin sagte. Aa, det er kanskee min Magazindirecteur, som sender — Høit. Om Forladelse! Borger, jeg er til Tjeneste — jeg skriver bare til min Ven Joseph —

Fouché. Joseph Fouché? Ministeren?

Perrin levende. Saa han er virkelig Minister! — De kjender ham ogsaa —

Fouché. Fouché? meget nøie!

Perrin. De kjender ham? — Sig mig, er han endnu altid en stikkelig Fyr? Troer De, at han vil tage venlig imod mig?

Fouché smilende. Han! — han er istand til at besøge Dem først.

Perrin. Aa Snak, hvor skulde han faae at vide, at jeg er her! — det veed han jo ikke —

Fouché. Hvorfor ikke! — hans Stilling skaffer ham Underretning om alle, der komme til Paris, han kunde have seet Deres Navn — og det er saa behageligt at møde Navnet paa en Barndomsven! Man troer, at han er haard og ufølsom, fordi han veed at vurdere dem der ere om ham; men en Ven, en sand Ven! det er ham en uventet Lykke — og han veed, at De allerede i en Maaned har været i Paris uden at besøge ham! Min Gud! har han sagt, jeg troer, at Michel er bleven stolt fordi jeg er Minister.

Perrin. Jeg stolt? — jeg — Smilende. Men De kalder mig Michel. — Han har maaskee talt til Dem om mig?

Fouché. Ja vist.

Perrin rørt. Er det muligt — han har ikke glemt vore Drengeaar?

Fouché levende. De svære Lectier, gamle Virgil —

Perrin. Kagerne, han fik fra sin Fader —

Fouché heftigere. Og altid deelte lige.

Perrin. O, nei! — der var allerede lidt Ærgjærrighed i ham — han maatte have de største — men det var billigt — han hjalp mig jo med min Stiil.

Fouché levende. Og De hjalp ham med at slaaes.

Perrin. Ja, saadan med Puf, det er sandt! jeg var lille, men stærk — uh! Jeg husker især engang, da vi havde et deiligt Slagsmaal — det var Horatiernes Kamp — tre mod tre —

Fouché husker sig om. Ja, ja — Joseph faldt —

Perrin. Ja der var Een der gav ham Een med Gradus ad parnassum lige for Maven.

Fouché. Saa kom De som en Løve —

Perrin knytter Hænderne. Som en Tiger! — og jeg fik den deiligste Smøre —

Fouché seer paa ham med Deeltagelse og peger paa Sielaaget. Der — der —

Perrin med Varme. Men jeg ventede paa Knegten — jeg saae ikke den store —

Fouché levende. Mathieu —

Perrin. Som var bag ved mig —

Fouché glemmer sig i sin Ivrighed. Saa skreg jeg: „tag Dig i Agt Michel!"

Perrin beskuer ham forbauset. Hvad? Du skreg? — Det var Dem, som — Du — Dig

Fouché udbreder Armene imod ham. Naa! — kom — Du skulde have ilet i mine Arme for længe siden.

Perrin i hans Arme. Joseph! — min gode Joseph — med bævende Stemme. er det muligt — ja — ja vist er det Dig — det er rigtignok Dig! thi Du har Taarer i Øinene!

Fouché veemodig. Michel!

Perrin tørrer Øinene. O hvor det gjør godt! — Jeg havde ikke kjendt Dig — hvor Du er forandret, stakkels Joseph! men det er det samme.

Mel. Les adieux de Bertrand.

O hvert et Træk, jeg i min Barndoms Dage
Har lært at elske, seer jeg atter her,
Ei Tid og Lykke kunde dem forjage,
Du mig igjen min elskte Joseph er.
betragter ham.
O, nei, o nei! jeg seer Din Taare rinde,
Og Frygtens dunkle Skyer svinde hen!

Fouché talende. Du frygtede? for hvad?

Perrin kaster sig i hans Arme.

Ak, den, som staaer saa høit paa Ærens Tinde,
Kan sjelden see en fjern og fattig Ven!

Fouché. Du Nar! — Du frygtede for at jeg ikke vilde kiendes ved Dig?

Perrin. Ja, ja — Din Stilling, — Du er omringet af Mennesker, som Du gior lykkelige — Du omgaaes med lutter fine Folk.

Fouché smilende. Hum, min Ven! — Selskabet er noget blandet.

Perrin. Du har en god Post — jeg forstaaer mig ikke paa det Væsen — men Du har jo en god Post?

Fouché. Den meest indbringende, i det mindste!

Perrin. Og Du bestyrer den godt.

Fouché smilende. Ja, just ikke saameget slet.

Perrin. Nu leger Du beskeden — jeg er vis paa, at Du har Alles Kjærlighed.

Fouché trækker paa Skuldrene. Kjærlighed! — det er just ikke det der følger med mit Ministerium! — Verden er uretfærdig! Man fordrer Fred og Rolighed, men betænker ikke hvor vanskeligt det er at vedligeholde den. Seer paa sit Uhr. Men, tilgiv, jeg skal i Statsraadet — jeg maa forlade Dig! Men Du kommer dog og besøger mig, Michel? — om Morgenen — saa kan vi sladdre sammen —

Perrin heftig. Hvad! hvad! vil Du allerede gaae?

Fouché. Mine Colleger vente paa mig. Gior nogle Skridt hen imod Døren.

Perrin holder ham tilbage. Aa, lad dem vente; de see Dig hver Dag, og jeg har endnu ikke sagt Dig et Ord. Du seer, jeg var ifærd med at skrive Dig til. Sæt Dig, jeg beder Dig; tvinger ham til at sætte sig. ellers er jeg ikke i mit Es. Sagte. He! he! he! Nu kan jeg sige, Ministeren hører mig til. høit. Seer Du, det angaaer en Sag, som ikke kan opsættes. Du har da ikke glemt, at jeg havde et lille Kald?

Fouché. Hvori Du gjorde meget Godt; hjalp de Fattige, oprettede Skoler.

Perrin høist forbauset. Det veed Du?

Fouché smilende. Dersom jeg ikke havde Hastværk, vidste jeg ingenting; men vilde lade Dig have den Fornøielse at fortælle det. seer paa Uhret. Men jeg kan kun skjænke Dig ti Minuter.

Perrin. Jeg behøver ikke mere end fem. Jeg er ikke den der vil berøve Dig — en saa — saa kostbar Tid.

Fouché. Kaldet blev nedlagt.

Perrin. Ja, i Nødselstiden — o hvilken Tid! hvis Du dengang havde været med i Regieringen, saa var det ikke gaaet saaledes —

Fouché afbryder ham. Min Ven, jeg har sagt Dig at jeg har Hastværk.

Perrin skjælvende. Rigtigt — jeg vilde sige Dig — ja, hvad var det nu jeg vilde sige?

Fouché. Nu er der gaaet to Minuter.

Perrin bliver mere og mere forstyrret og veed ikke af sig selv at sige. O, Gud, saa har jeg kun otte igien — O, jeg ulykkelige Mand! — jeg havde saa mange Ting — og ikke mere end fem Minuter; andre kan derimod —

Fouché. Men tal, istedet for at jamre Dig —

Perrin aldeles forvirret. Nei, det faaer jeg ikke Tid til — sætter sig ned ligefor Fouché og lægger Armene overkors. ogreent ud sagt, vil jeg heller slet ikke sige noget.

Fouché reiser sig og gaaer hen til ham. Men er Du fra Forstanden! Hør nu — Du er kommen til Paris for at finde Dit Udkomme.

Perrin. Ah, der bringer Du mig paa det — sladdrende. Ja, hos min Søster — som jeg ikke fandt — men hendes Datter — hun har ingen Forældre; men det er en Engel, min Ven! — Hun skal giftes med en skikkelig Fyr — han er Snedker af Profession — — en prægtig Arbeider — hvis Du behøver nogle Meubler — Du kan aldrig faae bedre Snedker — Fouché viser Utaalmodighed. Du har Ret — det var ikke Sagen — det vil sige, det er Sagen paa en Maade — for de arme Børn vil gifte sig — og deres Omstændigheder ere smaae! Penge have de fortæret — det vil sige, have vi fortæret —

Fouché utaalmodig. Til Sagen — til Sagen —

Perrin levende, med lebende Tunge. Ja, til Sagen — og den er, at de har ikke mere noget, og jeg heller ikke noget; og dersom Du ikke kan hitte paa, at skaffe mig en Plads i Dit Comptoir, saa veed jeg hverken ud eller ind.

Fouché leende. Og det kunde Du ikke sige strax?

Perrin. Naa, saa Du troer, at det er let — torrer Panden. jeg har svedt store Draaber —

Fouché. Ansætte Dig — i mine Comptoirer?

Perrin. Eller et andet Sted! — Jeg vil gjøre hvad det skal være.

Fouché vil gaae. Jeg skal tænke paa det.

Perrin standser ham. Nei, Joseph! det er ikke saadan! Du maa ikke sige, jeg skal tænke paa det. — Du maa sige: Michel! den Sag er afgiort.

Fouché. Nu vel, gaae til Desaunais.

Perrin. Desaunais!

Fouché færdig til at gaae. En af mine Divisions-Chefer!

Perrin. Men jeg kommer altid i Vilderede med Navne, og hvis Du ikke striver det op —

Fouché lytter henimod Kjøkkenet. Tys! — vi ere ikke ene.

Perrin forundret. Hvad for noget?

Fouché. Der er Nogen som talte i Nærheden.

Perrin. Naa, han har skarpe Øren — jeg har ingenting hørt.

Fouché. Men jeg! — Øvelsen — seer Bernard og Jules komme ind. Hvad sagde jeg?

Ellevte Scene.

De Forrige. Bernard. Jules.

Bernard heftig, men med dæmpet Stemme. Nei, nei! — et Menneskes Liv — min forrige General —

Jules holder ham tilbage, da han seer de andre. Stille!

Perrin til Fouché. Rigtig, det havde jeg glemt! Det er Bernard, min Søsterdatters Kjæreste, og et ungt Menneske — tænker efter for at huske Navnet. Borgeren — Borgeren —

Jules med Bestemthed, idet han fremstiller sig for Fouché. Jean Durand — Directeur for Theatret: Foreningen.

Fouché ved sig selv. Jean Durand?

Jagttager ham med Opmærksomhed.

Jules. Det vil være mig en Fornøielse, hvis jeg kan være Dem til Tjeneste, Borger!

Mærker at Fouché nærmer sig til ham med et opmærksomt Blik. Hvad mon han vil?

Fouché gjør et Tegn til ham at han skal komme nærmere. De siger De hedder Jean Durand,

Jules. Ja, Borger!

Fouché med halv Stemme. Det er ikke sandt.

Jules hæver Stemmen. Hvad, Borger?

Fouché. Ikke saa høirøstet, min Herre! De hedder Jules de Cruſſac.

Bernard sagte. Gud!

Fouché bliver ved. De er ingen Theaterdirecteur; men en Forrykt, en Nar, en Bovehals! — Hvor længe har De været i Paris?

Jules utaalmodig. I ſex Maaneder.

Fouché. I ſex Dage — De har forladt Lyon, hvor De var under Opſigt, De boer i et lille ſimpelt Huus, hvor der drives et Slags ſkjult Gjæſtgiveri, i den babyloniſke Gade; og De er altid forklædt, naar De gaaer ud.

Jules opfarende. Min Herre! —

Fouché ligeledes. Jeg har Ret til at tiltale Dem ſaaledes, jeg Fouché, Politieminiſteren!

Jules. Fouché! Seer bebreidende paa Bernard. Ah!

Bernard ſagte til Jules. Jeg forſikkrer Dem, at jeg vidſte ikke —

Jules ſagte med Forargning. Jeg er altſaa i Fælden — Huſet er omringet — jeg kan hverken forſvare mig eller flygte —

Perrin ſom ſtaaer ved Kaminen, ved ſig ſelv. Gud veed, hvad han kan have at gjøre med ſaadan en Gjøglerdirecteur!

Fouché til Jules. De ſeer, at jeg er godt underrettet — og at det ſtaaer til mig —

Jules ſtolt. Nu vel, tag mit Hoved!

Fouché. Og hvad ſkal jeg gjøre med det? Var det godt, kunde man bruge det? men en Nar, en Galning. — Det var at vise Dem for ſtor Ære, — De er fri; men i Morgen Aften er De ikke mere i Paris, eller jeg paatager mig at ſørge for Deres Logis.

Vender ham Ryggen.

Bernard. Jeg kommer igjen til mig ſelv. Sagte til Jules. Nu ſeer De da, at De maa —

Jules ſagte. Haſte med Udførelſen, ikke andet! I Aften hos Reſtaurateuren Charton — Du veed at der ſamles vi —

Bernard med Styrke. Nei nei! ſtol ikke paa mig.

Jules med dæmpet Stemme, ſom dog hæves af hans indædte Harme. Tys!

1.

Mel. Jeg var med i alle Zoner. Joconde. Nicolo.

Klogt jeg Tiden vil benytte.
Ha! Forſigtighed og Mod,
Intet ſkal hans Liv beſkytte,
Han ſkal ſegne i ſit Blod.
Jeg i Morgen ſkal udrive
Frankrig af dets Trældoms Baand,
Og dets Konge Tronen give
Ved et Stød af denne Haand!

2.

Til hans Bryſt jeg Vei ſkal finde,
Ei jeg frygter Oval og Dod?
Stolt mit Blod jeg lader rinde
For at lindre Frankrigs Nod!
Ha! naar Morgenſolen gloder,
Skal den ſee, jeg kiæk og bold
For mit elſkte Frankrig bloder;
Thi mit Fald er kun dets Skjold!

Perrin.

3.

Gud veed hvad han har iſinde.
Om i Morgen talte han!
Jeg kan Gaaden ei udfinde
Den gaaer over min Forſtand!

Bernard.

Hvad mon nu han har iſinde?
Om i Morgen talte han.
O hvad Middel ſkal jeg finde,
Hvorved jeg ham hindre kan.

Jules.

Til hans Bryſt jeg Vei ſkal finde,
Ingen Magt mig ſtandſe kan,
Ha, Tyran, Dit Blod ſkal rinde,
Vi ſtaae nær ved Gravens Rand.

Fouché.

Noget Ondt han har iſinde!
Om i Morgen talte han!
O jeg ſnart ſkal Traaden finde,
Han mig ikke undgaae kan!

Jules gaaer, idet han kaſter et ſtolt Blik paa Fouché.

Tolvte Scene.

De Forrige undtagen Jules.

Bernard sagte. O Gud! hvorledes skal jeg bringe ham fra —

Fouché seer hans Uro. Hvad feiler Dem, unge Menneske?

Perrin. Han er urolig, og det er ikke saa besynderligt — naar man seer en Minister første Gang — men hvor er dog Therese? hende maa Du see.

Gaaer til Sidedøren.

Fouché til Bernard. Staaer De i nogen Forbindelse med denne Galning?

Bernard bevæget. O Gud — jeg vidste ikke hans sande Navn.

Fouché. Det er godt — sky ham — hvorvel det er mere Letsindighed og Pralerie —

Perrin kommer tilbage. Jeg veed ikke hvor hun er bleven af! — til Bernard. Søg dog om Therese!

Bernard. Paa Øieblikket. Sagte. Jeg vil gaae hen til dem — blot for at faae ham til at afstaae fra — Iler ud.

Perrin til Fouché. Naa, det var da dette Embede —

Bernard viser sig i Døren og taler til nogen, idet han peger paa Fouché. Jo, Borger! han er der!

Perrin utaalmodig. Der have vi atter nogen.

Trettende Scene.

Perrin. Fouché. Desaunais.

Desaunais ilende. Ah, jeg tog da ikke feil, Borger Minister! Ja, jeg havde de allernøiagtigste Oplysninger — og jeg kjendte Deres Vogn.

Fouché. Ah, Desaunais! det er Dem?

Perrin nedslaaet. Naa! — dersom han giver Audience her, saa har jeg tidsnok!

Fouché. Hvad er der paa Færde?

Desaunais aandeløs. Den første Consul har sendt Bud efter Dem — tre Gange.

Fouché vil gaae. Hum! for en Ulykke!

Perrin sagte. Nu gaaer han, og Embedet med. Høit. Joseph — et Øieblik, min Ven! Du talte om en Hr. Dumollet —

Fouché adspredt. Desaunais — der er han!

Perrin. Naa — Du kunde sige ham et Par Ord —

Fouché i andre Tanker. Rigtig — vender sig til Desaunais, men faaer en anden Idee. Det er sandt, Desaunais —

Perrin ved sig selv, idet han tager en Priis Tobak. Det er saa nemt, ved det han er ved Haanden.

Desaunais svarer Fouché med dæmpet Stemme. Jeg har de allernøiagtigste Oplysninger — han ligger syg i Lyon.

Fouché høftig. Snak! han er i Paris!

Desaunais himmelfalden. Det er umuligt!

Fouché. Jeg har nylig seet ham! Var De kommen et Øieblik før havde De mødt ham paa Trappen.

Desaunais forvirret. Jeg sværger Dem til, Borger Minister! at jeg endnu i Morges har faaet en Rapport —

Fouché vranten. Fuld af Dumheder — Løgne — de Folk sælge sig allesammen for en Daler — Stol ikke paa andre end Dem selv — De seer hvad De udsætter mig for ved Deres allernøiagtigste Oplysninger — De veed aldrig noget! Pas paa Adjutanten Henriot —

Perrin bedrøvet. Joseph, her tales ikke om nogen Henriot —

Fouché. Jeg skal strax være hos Dig — til Desaunais. Dufour, Laignelot, Oberst Sarlovise.

Perrin. Min gode Joseph —

Fouché. Ja, ja! — Til Desaunais. Der er noget i Gjære, det er jeg nu overbeviist om — vi maae ved første Bevægelse —

Desaunais noterer. Jeg skal skaffe de allernøiagtigste Oplysninger —

Fouché trækker paa Skuldrene. Sæt Deres Folk paa Benene, spar ikke paa Penge — men tag paalidelige Folk —

Vil gaae.

Perrin holder ham i Kjolen. Joseph! — for Guds Skyld —

Fouché paa Springet til at gaae. Ja — det er sandt — jeg havde glemt — til Desaunais, idet han peger paa Perrin. En virksom, duelig Mand — jeg recommanderer ham til Dem — Sæt ham strax i Virksomhed — og betal ham godt — jeg interesserer mig meget for ham. Farvel! — farvel! jeg iler til Tuilerierne.

Han skynder sig bort.

Perrin følger ham. Farvel, Joseph! farvel, min Redningsmand! Skriger efter ham. Tag Dig iagt at Du ikke falder — Trappen er saa smal!

Fjortende Scene.

Perrin. Desaunais.

Perrin. See saa! — vender tilbage til Desaunais. Naa, min gode Hr. Beaumarchais.

Støver en Stol af til ham.

Desaunais vil gaae. Jeg venter Dem i Morgen Klokken otte —

Perrin løber hen og lukker Døren af. Hvad er det? — Troer De, at jeg vil begynde forfra igjen? — Nei, nei! jeg slaaer Døren af.

Desaunais Jeg har Hastværk.

Perrin. Men jeg da! — det kan ikke haste mere med Dem end med mig! Ministeren veed, at Sagen ikke taaler Opsættelse, og da han har recommanderet —

Desaunais. Det er sandt, det er ligesaagodt, som de allernøiagtigste — tager sin Bog. Deres Navn?

Perrin. Michel Perrin.

Desaunais. Gaden Mouffetard —

Perrin. Femte Sal — sagte. Bare jeg ikke faaer altfor vanskelig en Post — Det er det jeg nu bliver bange for.

Desaunais med dæmpet Stemme. De er forsigtig —

Perrin med bekræftende Mine. Oh!

Desaunais. Taus?

Perrin. Tausheden selv. De begriber at i min Stand —

Desaunais. Rigtig, naar man giver sig af med saadan noget —

Perrin med Suffisance. Saa er det Nummer eet! Sagte. Det lader til at det er en Post, hvor man maa kunne stole paa sin Mand — maaskee Tolk i de orientalske Tungemaal! o ja! det er noget for mig.

Desaunais som bliver ved at skrive. Ministeren har kjendt Dem længe —

Perrin kryer sig. Ja, ja! — og naar han troer, at jeg er duelig —

Desaunais. Rigtig — han er en Mand der ikke tager feil, naar han vælger sine Folk! — Det er formodentlig Ministerens Hensigt at anbringe Dem i mit Comptoir.

Perrin. Siden han har viist mig til Dem —

Desaunais. Det er klart! Type Franker om Dagen — tager et Guldstykke op. Her er for i Dag — Giver ham det.

Perrin gjør store Øine. Hvad for noget?

Desaunais. Hver Morgen faaer De ligesaa meget.

Perrin. Type Franker om Dagen — o Gud! o Gud jeg er en Millionair! men tillad, Borger Desaunais! det er Middag — vil De ikke trække de ti Franker af for Formiddagen. Rækker ham Pengene.

Desaunais stoder Haanden tilbage. Snak! Snak! — Det var en mærkværdig Samvittighedsfuldhed!

Perrin. O Gud! o Gud! — hvilket Embede!

Desaunais. Hvad Forretningerne angaaer —

Perrin. De kan stole paa at jeg skal udføre dem med den største Iver — Hvad har jeg at bestille?

Desaunais med en klogtig Mine. De besøger de offentlige Steder — Haver, Promenader —

Perrin. O Gud! jeg har ikke bestilt andet i en Maaned. — Det var ligesom jeg kunde gjætte —

Desaunais. De fornemme Kaffehuse — De spiser hos de bedste Restaurateurer —

Perrin. De bedste?

Desaunais. Forstaaer sig! det er ikke Ministerens Mening, at De skal gaae i Kipperne.

Perrin. Ja, — for Standens Skyld — naturligviis — den maa man holde over! Sagte. Endnu er Embedet meget let.

Desaunais. Saa om Morgenen, for Ni —

Perrin sagte. Nu kommer det — Comptoirtjenesten! —

Desaunais. Kommer De for at skadre med mig et Qvarteers Tid.

Perrin. Og saa —

Desaunais. Begynder De, hvor De slap.

Perrin forbauset. Med at spadsere?

Desaunais. Ja viist.

Perrin.

Mel. Lad dadle Qvinderne hvo vil. Vellamaria.

Hvad, type Franker for hver Dag?
Og der er ikke meer at gjøre,
End spise godt og gaae i Mag
For efter Maden sig at rore!
Taer vi os alle det saa let,
At kun vi spise til vi spække,
Hvem Pokker mon der da gjør det
Hvorfor vi Lønnen trække?

Nei, det er ikke muligt — der maa være andet at gjøre — men i Dag vil han ikke gjøre mig bange.

Desaunais lukker Bogen og vil gaae. Altsaa, farvel til i Morgen!

Perrin standser ham. Og hvor finder jeg Dem?

Desaunais. I Ministerpalladset.

Perrin. Hvis De ikke lader mig slippe ind?

Desaunais. Jeg skal sige Deres Navn til Portneren, han viser Dem til min lille hemmelige Dør. Vender om igjen. Og for at De kan træffe mig, hvis De paa en anden Tid maa tale med mig, vil jeg give Dem et Adgangskort. Lægger Hatten paa Kaminen. En Smule Papiir — det første det bedste —

Perrin som har raget op i flere Papirer, finder Listen, som Bernard har ladet ligge; ved sig selv. Hvad er det? Navne — „Lecogneur, Lanori" — en Fortegnelse — fra Urteboden —

Desaunais lægger det sammen og skriver udenpaa. Godt — skrivende. Det er sandt — hvor spiser De i Dag?

Perrin. Det veed jeg ikke — jeg har ikke noget bestemt Sted.

Desaunais skrivende. Saa gaae paa Chartons Restauration.

Perrin. Chartons — Duer det noget?

Desaunais. Ja, der er altid Forsamlinger, som —

Perrin. Naturlig — god Mad gi'r godt Besøg.

Desaunais skrivende. Netop, og der maa man just komme.

Perrin. Det er klart!

Desaunais giver ham Papiret. Der, det er nok.

Perrin putter Papiret i Lommen. Og min Udnævnelse —

Desaunais med dæmpet Stemme. Behøves ikke — De hører til det særdeles Personale.

Perrin. Naa — ja saa!

Desaunais. Men Pligten kalder mig! Meget alvorlig. Opfyld Deres Embede med Iver, Klogskab og Taushed — og besøg mig i Morgen.

Perrin. Jeg takker, og hvad Embedet angaaer — krye. — det er ikke vanskeligt, De skal have Ære af mig — jeg skal bestræbe mig paa at vise Dem, — at jeg ogsaa veed hvad der er Delicatesse —

Desaunais lovende. Det er det — Delicatesse! det er hvad De især maa have for Øie i Deres meget vanskelige Embede! Lad fremdeles Deres Valgsprog i Deres nye Fag være „Delicatesse."

Gaaer.

Perrin skriger efter ham. Farvel, Borger Dumanet! Vender tilbage fra Døren. Jeg skal spise saa delicat, som det er mig muligt — siden det er det Vigtigste ved Embedet, var jeg et Skarn om jeg forsømte det!

Femtende Scene.

Perrin. Bernard. Siden Therese.

Bernard ved sig selv, idet han tørrer Sveden af sig. Det hjalp ikke at jeg løb — borte var han! — Hvad skal jeg nu gjøre? Dersom jeg skrev til Første-Consulen — ja — uden at nævne Nogen — det forstaaer sig.

Perrin seer ham. Ah, Bernard — Naa, hvor er Therese?

Bernard. Jeg troer, det er hende, som kommer op af Trappen.

Perrin sagte. Stakkels Glut! hvor hun vil blive overrasket. Kaster sig ude af sig selv paa en Stol, der staaer ved Bordet. Uf, hvilken Lykke! Den falder lige herned fra Himmelen! jeg troer at jeg drømmer — aa jeg er saa bange for at vaagne!

Bernard til Therese, som kommer. Naa, er Du der, Therese?

Therese iler hen til ham med Taarer i Øinene og siger sagte. Hvad skal vi gjøre — jeg har været hos tre Kunder uden at faae Penge.

Bernard peger paa Perrin. Tys!

Perrin. Er det Dig, Therese? — kom min Glut! Seer lende paa dem. Naa Børn! jeg synes det er paa Tiden, at vi skal spise til Middag.

Therese sagte til Bernard. O Gud!

Bernard sagte. Hvorledes skal vi sige det?

Perrin. Naa! synes I ikke det samme?

Therese. Jo vist Morbroder — men vi veed ikke —

Bernard. Men vi veed ikke —

Perrin. Hvor I skal faae Maden fra — ikke sandt? — Men lad mig om det, Børn! I Dag er det mig, som skal tractere!

Gaaer imellem dem.

Bernard. Therese. Hvad for noget?

Perrin omfavner dem. Ja Bernard! ja Therese! — nu bort med Sorg og Kummer! vi ere rige, lykkelige — jeg har faaet et Embede.

Bernard. Et Embede?

Therese glad. Du, Morbroder?

Perrin. Et deiligt Embede!

Therese. Som hvad?

Perrin. Det veed jeg ikke — jeg kan ikke bestemt sige Jer mine Forretninger! men endnu troer jeg ikke, at det er over mine Kræfter. Tyve Franker om Dagen.

Therese. Tyve Franker om Dagen!

Perrin. Halvdelen skal Du have — i det mindste — Nei, det Hele skal I have, kjære Børn! naar jeg bare kan see Jer lykkelige og jeg har en lille Krog hos Jer — det skal være min hele Løn! munter. Men det er sandt! man maa ikke forsømme Tjenesten, — jeg maa strax tage fat paa Forretningerne — til Bords!

Therese. Bernard. Ja til Bords —

Perrin munter.

Thema af Figaros Arie i Barberen i Sevilla. Rossini.

Kom, tag nu Tøiet paa,
Lad os fornøiet gaae,
Mageligt sætte os
For ret at mætte os!
Armod vi længe bar,
See nu vi Penge har!
Kom! kom! kom!

Therese.

Mel. Kjærligheds Fryd troer hver at finde. Calisen. Boieldieu.

Morbroer jeg strax skal færdig være.
Snoer sig skjælmsk ved hans Arm.
Men sig mig, hvor skal Gildet staae?

Perrin tager hende under Hagen.

Der hvor vi spise bedst, min Kjære,
Til Hr. Tracteur Charton vi gaae!

Bernard sagte med Rædsel.

Ha! det er der de Frække møde,
For at forene sig til Brøde!

Perrin griber Therese, som kommer ham forbi for at hente sit og Perrins Tøi; sjæleglad, idet han svinger hende omkring.

Mindet om al den Sorg vi led
Drukne vi skal i Munterhed!

Perrin og Therese dandsende.

Mindet om al den Sorg vi led,
Drukne vi skal i Munterhed!

Bernard.

Fader o skue barmhjertig ned,
Led Du i Faren selv mit Fjed.

Bernard.

Men kjære Morbroer —

Perrin.

Hvad behager!

Bernard.

Der er jo dyrt.

Perrin munter.

Hvad siger det!

Therese trækker Bernard i Kjolen.

Ti dog!

Perrin.

Hvis kun det Herren smager,
Kan han jo tae sig Tingen let!
Er det ei mig som vil tractere —
Mig som har Penge og faaer flere —?

Pludselig pegende paa Thereſe.

Første Melodie.

Men saa tag Tøiet paa,
Lad os fornøiet gaae,
Mageligt sætte os,
For ret at mætte os!
Armod vi længe bar,
See nu vi Penge har.
Kom! kom! kom!

Bernard.

Motiv af Roverborgen.

O Gud jeg maa følge
Hvordan skal jeg dølge
Mit Hjertes Angst!

Thereſe giver Perrin hans Hat; han seer sig veemodig om og trykker Thereſe op til sig.

Perrin.

Mel. Beethovens Længselsvals.

Her Dine Taarer flød,
Her lindred Du min Nød,
Her Lykkens Sol frembrød,
O kjære Hjem!

Perrin trykker hende fast til sig.

Her Dine Taarer flød,
Her lindred Du min Nød,
Her Lykkens Sol frembrød,
O kjære Hjem!

Thereſe.

Her mine Taarer flød,
Her endte Gud vor Nød,
Her Lykkens Sol frembrød,
O kjære Hjem!

Bernard sagte.

Jeg Pligtens Stemme lød,
Modigt jeg trodsed Død,
Og deelte Sorg og Nød
Trofast med dem!

Bernard sagte.

Bort da med Frygt,
Min Barm slaaer trygt
Jeg følger dem!

Alle Tre med Følelse.

Farvel da! Farvel da!
Jeg rørt gaaer herfra!

Perrin munter, byder Thereſe sin Arm.

Kom Du, min Reſe! her,
Din Cavaleer jeg er!

Giver Bernard den anden Arm.

Jeg som en Fader staaer lykkalig mellem Jer!
Venskab og Kjærlighed
Ledsage huldt mit Fjed!

Thereſe. Bernard.

Venskab og Kjærlighed
Ledsage huldt Dit Fjed!

Perrin med Een under hver Arm.

Nu har vi Tøiet paa,
Lad os fornøiet gaae!

Alle Tre muntre.

Glad vi vil sætte os,
For ret at mætte os,
Armod vi længe bar;
Heisa! vi Penge har!
Kom! kom! kom!

De gaae.

Anden Act.

Desaunais's Comptoir. I Baggrunden og paa Siderne staae flere smaa Pulte bedækkede med Papirer. Paa den ene Side i Forgrunden en stor Pult, med en Lænestol foran; bag ved denne staaer et Bord op mod Væggen, hvorpaa der hænger Klokkestrenge. Paa samme Side er en Dør, som gaaer ind til Ministeren. Paa den anden Side er et Vindue; imellem denne og Baggrunden findes en lille Dør i Betrækket. I Baggrunden en almindelig Indgangsdør.

Første Scene.

Flere Politiefuldmægtiger i Uniform, sidde ved de forskjellige Pulte eller gaae op og ned i Comptoiret; andre, der deels ere i Uniform, deels civilklædte, komme ind

De Tilstedeværende til de Kommende.

Mel. Ja Viin og Spil og Piger. Robert af Normandiet. Mayerbeer.

God Dag!

De Kommende.

God Dag!

De Tilstedeværende.

Hvad er i Nat passeret?

De Kommende.

Kun lidt!

De Tilstedeværende.

Kun lidt?

De Kommende.

En Typeflok vi greb.

De Tilstedeværende.

Ja saa —

De Kommende.

Og den —

De Tilstedeværende.

I strax har arresteret?

De Kommende.

Ak nei!

De Tilstedeværende.

Hvorfor?

De Kommende.

De rendte, da det kneb!

Alle.

Dog sikkert vi dem henter!
Vort skarpe Blik de ei undgaae,
Og naar de mindst det venter,
Vi skal dem sikkert naae!

Anden Scene.

De Forrige. Desaunais.

Desaunais.

Hvad Nyt?

Alle omringe ham og afgive deres skrevne Beretninger.

Rapport!

Desaunais.
Er Alt i Byen roligt?
Alle.
Ja vist!
Desaunais naadig og tilfreds.
Charmant!
Alle.
Ei Nogen mukke tør!
Desaunais nedladende til dem.
En Priis!
Alle tage deres Daaser frem.
Værs god!
Desaunais tager Tobak med en vigtig Mine.
Det er næsten utroligt — Nyser.
Alle.
De nøs!
Desaunais bukker venligt.
Aa tak!
Stolt.
Hvad vi for Frankrig gjør!
Min Gud! o hvilken Glæde!
I hele Byen er der Fred,
Og jeg kan paa mit Sæde
Mig rolig sætte ned!
Alle med Enthusiasme.
Min Gud! o hvilken Glæde!
I hele Byen er der Fred;
Og jeg kan paa mit Sæde
Mig rolig sætte ned!

Desaunais sætter sig ved Pulten og rækker forstjellige Fuldmægtiger Papirer. Til Criminelkammeret! — til Pascomptoiret; — jeg vil have de allernøiagtigste Oplysninger — De gaae.

En Betjent bringer et Brev. Fra Ministeren.

Desaunais. Godt! Bukker for Fuldmægtigerne. Borgere! De gaae. Hvad det er for et Liv — ikke et Øieblik Rolighed. Seer paa Brevet. Hvad er nu det? løber det igjennem. Hum! hum! „Bernard, der tjente som Soldat i Slaget ved Arcole til den første Consul?" Seer paa Randen. „Sendt fra den tjenstgjørende Stabs-Adjutant, som mistænkeligt." — Ja saa! læser. „Hr. General, Deres Liv er i Fare" — Ah! altid den gamle Vise. Læser. „Jeg kjender de Sammensvorne, men jeg vil før døe end nævne dem" — Jo det er rigtigt! Han veed Ingenting. Læser. „Tillad, at jeg maa tale med Dem under fire Øine" — ved sig selv. Maaskee for selv at kunne — Noget er der paa færde, — der er bestemt noget! — Men hvad er det? Der bankes paa min lille Dør. — Det er en af mine Paalidelige! skyder Slaaen for Døren i Baggrunden og aabner derpaa den hemmelige Dør. Kom ind!

Tredie Scene.

Desaunais. Perrin.

Perrin kommer ind, uden i første Øieblik at kjende Desaunais. Om Forladelse — jeg er en af det særdeles Personale.

Desaunais. Ah! det er Dem, Borger Perrin!
Gaaer hen og skyder Slaaen fra igjen, hvorpaa han sætter sig ved sin Pult.

Perrin. De seer Borger Des— Des— Desaunais — jeg er paa Pletten til bestemt Tid. Det maa jeg sige, det er mageligt med den lille Dør! Et Par Trin op fra Gaden og man er her. Det er en ypperlig Gjenvei!

Desaunais løber sit Brev igjennem. Om Forladelse — jeg skal strax være hos Dem.

Perrin. Brug Deres Frihed — geneer Dem ikke! seer sig om. En herlig Leilighed.

Desaunais læser. „Giv Ordre til at jeg bliver fremstillet for Dem — alene —" ved sig selv. Ah, jo vist — og uden Adresse — Skriver nogle Ord paa Brevet.

Perrin. Her staaer jeg i Regjeringens Middelpunkt! — Ved Hæderens og Nationallykkens Kilder! Endelig skal jeg lære at kjende de beundringsværdige Drivhjul, som fremme tredive Millioners Lykkaligbed! Der skal Hoved til for ikke at komme i Vilderede med alt det, hvori enhver har sin lille Part. Desaunais ringer; Perrin seer Tabellerne, som hænge paa Væggen. Disse Tabeller — det er Fortegnelser over Mennesker, som Regjeringen vil gjøre lykkelige — over nyttige Projecter — læser paa een. „Hazardspil og Lotterie" — Det vil man nu afskaffe kan jeg tænke — det er smukt. Læser paa en anden. „Hemmelige Udgifter" Ah, der har vi det! — Velgjørende Understøttelser — Hjælp til dydige Trængende — det holdes hemmeligt — nydeligt! det forhøier deres Værd — Gid jeg maa blive ansat ved de hemmelige Udgifter!

En Betjent kommer.

Desaunais giver Betjenten Bernards Brev. Til Krigsministeriet. — Jeg maa have de allernøiagtigste Oplysninger, og strax! Betjenten gaaer; til Perrin. Naa, min gode Mand.

Perrin vakt af sine Betragtninger. Naa! — ja her har De mig!

Desaunais. Og De har noget at sige mig?

Perrin forbauset. Jeg? — nei! — jeg venter at De — fatter sig. Jo, jo vist — tvertimod jeg har noget — Sagte. Jeg kan jo gjerne vove det, han seer saa mild ud! høit. De vil maaskee finde det besynderligt, at jeg, inden jeg har bestilt noget — Men jeg vil betro mig til Dem, som til en Broder. — Kan De saa ikke, saa siger De; „Perrin! jeg kan ikke!" saa er den Ting forbi, og jeg taler ikke mere derom.

Desaunais reiser sig og gaaer hen til Perrin. Hvad er det?

Perrin. Seer De: jeg har en Søsterdatter — et vakkert Pigebarn. — Hun skal giftes, og det er paa en Maade mig, som er Skyld i at hun ikke har noget. — Saa sagde jeg til mig selv: Borger Desaunais

gav mig i Gaar 20 Franker, og lovede at jeg hver Dag —

Desaunais stikker Haanden i Lommen. Ah, ja — jeg glemte —

Perrin standser ham. Nei, nei! — det var ikke det — jeg vilde heller have —

Desaunais. I maanedsviis — o ja, hvis det er Dem bequemmere —

Perrin levende. Nei det er mig paa ingen Maade bequemmere! Jeg onskede tvertimod — at dersom det ikke er uartigt —

Desaunais. Ah! — en Maaneds Forskud?

Perrin. Hvis det ikke generer Dem?

Desaunais. Paa ingen Maade! Ministeren kjender Dem — gaaer til Pulten og skriver. En Anviisning til Cassereren.

Perrin sagte. O, de stakkels Børn! o Gud, hvor jeg er fornøiet! — Nu kan jeg overraske dem med Brylluppet.

Desaunais rækker ham Anviisningen. Vær saa god!

Perrin. Jeg er Dem uendelig —

Desaunais. Godt, godt! — siffig. Naa, De var da tilfreds med Middagsmaden i Gaar?

Perrin. I Gaar? — jo! jo, jeg takker! det var noget!

Desaunais sætter sig ved Pulten og lader Perrin sætte sig ved Siden. Ah, behag! og fortæl mig saa —

Perrin. Jeg spiste hos Charton —

Desaunais. Naa, og saa?

Perrin. Et herligt Sted, det maa jeg sige! — De har fuldkommen Ret — den Mand er værd at søge hos.

Desaunais. Ikke sandt?

Perrin. Deilige Værelser — ypperlig Udsigt — — stort Selskab — blandet, en frie Tone — aa! det er et virkelig herligt Sted for en Mand, der har Lyst til at iagttage Mennesker.

Desaunais sagte. Nu rykker han frem! — Jeg skal indestaae for at den Karl ikke har spildt Tiden.

Perrin. Ellers maa jeg sige, mange Retter er ikke mit Liv! — en god Suppe — et mørt Stykke Steg —

Desaunais utaalmodig. O det kommer ikke Sagen ved —

Perrin. Meget sandt; man maa finde sig i Skik og Brug, og ikke bryde sig om saadanne Smaating.

Desaunais. De har ikke bemærket eller hørt Noget blandt Gjæsterne —

Perrin. Ikke noget saadant at tale om.

Desaunais. Der findes dog mange Utilfredse.

Perrin. Saamæn! der findes en Deel.

Desaunais. Man maa holde Øie med dem.

Perrin. Netop det samme, som jeg sagde til min Sidemand, et vakkert ungt Menneske — jeg maa sige Dem, jeg tog Plads hos en deel unge Mennesker; for Ungdommen — viser ved Tegn at den er munter og overgiven.

Desaunais tager det i en anden Mening og viser ved Tegn at den er hidsig. Rigtig! — de unge Mennesker — o! — Altsaa Deres Sidemand —

Perrin. Ja, han var ikke meget tilfreds — han har gjennemgaaet meget! — fortrolig. Han har været kongelig Gardist —

Desaunais forbauset. Hvad? — det har han strax betroet Dem?

Perrin. Det var intet Under; jeg sagde ham, at jeg havde været Præst —

Desaunais leende. Hvad? — o! De spøger —

Perrin alvorlig. Hvorfor det?

Desaunais bliver ved at lee. De har virkelig sagt det? nei! det er ypperligt! sagte. Naa, han forstaaer at gjøre Folk troskyldige! Ha! ha! ha! det var en original Idee!

Perrin forbauset. Hvad mon han leer af?

Desaunais leer endnu. Og naar jeg nu seer paa Dem — paa min Sjel! hvis De havde sagt det til mig selv — jeg havde troet Dem — De har en Mine —

Perrin naiv. Den Mine har jeg aldrig kunnet lægge af? O den har spillet mig mangen en slem Streg, da man forfulgte —

Desaunais. Der er heller ikke noget i det! — Men den kongelige Gardist, hvad sagde han?

Perrin. Aa — det var en Sladderhank —

Desaunais. Og hvad hed han?

Perrin. Hvor kunde jeg den første Gang —

Desaunais. De har Ret — men ved at sladdre med ham — ved at foreslaae en Skaal —

Perrin. Jeg drikker aldrig Viin!

Desaunais sagte. Hm! ham er der ikke noget ved.

Perrin. Men vi satte os for at spille et Partie Domino.

Desaunais flytter sig nærmere til ham. Ah!

Perrin. Der blev ikke noget af; thi i det samme kom en ung Fyr, som sagde ganske sagte: „Kammerater! det er i Morgen."

Desaunais spionerende. I Morgen — hvad?

Perrin. Formodentlig et Gilde, eller saadan noget — saa gave de hverandre Haanden, begjærede Punsch og gik ind i et andet Værelse —

Desaunais. Og De —

Perrin. Jeg? — jeg betalte Maden og gik.

Desaunais. Hvad? De gik?

Perrin. Skulde jeg blive der Natten over?

Desaunais reiser sig i Vrede, sagte. En Dosmer! — den Karl bliver aldrig til noget — en anden havde bidt sig fast — høit til Perrin. De har altsaa intet mere at sige mig?

Perrin. Jeg syntes at det var ikke saa lidt. sagte. Naa han holder af at høre Nyt. Men han kunde dog nok tænke paa at underrette mig om hvad jeg har at bestille.

Desaunais gaaer hen til Pulten. Hans loierlige Udvortes burde jo strax have sagt mig hvad han var for en Kegle! — Aa, en Klods! en Flynder! jo der have vi giort en deilig Fangst!

Perrin. Naa, Borger Desaunais! — hvad skal jeg gjøre?

Desaunais vender ham Ryggen. Hvad De vil — Spadsere!

Perrin. Igjen? men —

Desaunais utaalmodig. Aa, for en Ulykke — lad mig være i Roe! — De seer, at jeg har nok at bestille.

Perrin. Om Forladelse, om Forladelse! — naar man har Forretninger. — Jeg kommer igien siden, forandrer Tonen. Jeg troer jeg vil gaae hen og see Revuen.

Desaunais trækker paa Skuldrene. Revuen! sagte. Der skal han nok faae noget at vide —

Perrin. Er der ellers noget —

Desaunais utaalmodig. Nei — nei!

Perrin bukker. Saa vil jeg gaae til Cassereren med Anvisningen —

Desaunais sagte. De Penge ere let fortjente!

Perrin sagte. Han vil nok ikke bruge mig før i Morgen — Ja, ja! saa meget er vist, det er en loierlig Plads jeg har faaet.

Mel. Sig mig Annette! hvorfor saalænge. Rodhætten. Boieldieu.

Hele mit Embed er at spadsere
Det er mit Beentøi, som de gagere,
Hvis Assistent nødig jeg har,
Bliver det bedst, jeg en Stomager taer;
Ved Standen, saavidt jeg kan mærke,
Det første er Skoe som er stærke. —
Løbe jeg maa som jeg var gal!
talende.
Men det forstaaer sig; paa Betalingen kan jeg ikke klage, naar jeg bare kunde udstudere hvad jeg egentlig skal foite saadan omkring efter!

Desaunais.

Min Gud! er De ei gaaet?

Perrin forvirret.

Tilgiv, at jeg har staaet.
munter.
Hopsa, hopsa! altid rende jeg skal!
bukker med et pudseerligt Hop.
See kun, see kun! jeg forretter mit Kald!
løber ud.

Fjerde Scene.

Desaunais. derpaa **En Betjent.**

Desaunais ene. En snurrig Person, men uden det allermindste Talent! — Jeg vil give Ministeren Rapport og andrage paa at han skal afskediges paa Øieblikket — skriver idet han taler. Stjæler man Regjeringens Penge — lad gaae — men det maa dog i det mindste see ud, som man bestiller noget — skrivende. „Jeg foreslaaer Ministeren, at lade Borgeren Perrin —" afbryder. Hvor det Menneske har en Rolighed — han hører — „Det er i Morgen —" eftertænkende. og han sørger ikke — ved sig selv og levende. I Morgen? det er jo i Dag — der er noget — der er noget! men hvad? hvor? ved hvem?

Betjenten med et Papiir. Fra Krigsministeriet — gaaer.

Desaunais. Det er Svaret! seer paa Randen. Ingen Oplysninger! „Ved Arcole var der 435 Bernarder!" — O gid Fanden havde havt dem allesammen.

Betjenten melder. Ministeren.

Femte Scene.

Desaunais. **Fouché** fra Baggrunden.

Desaunais reiser sig tilsomt. Ah, Borger Minister!

Fouché gaaer op og ned i Bevægelse. Det er da en Satan af et Menneske! — Jo, vi ere trufne paa vor Mester.

Desaunais. De kommer fra Tuilerierne?

Fouché som før. Atter en Historie! Det er ligesom han fandt en Fornøielse i bestandigt at komme ifærd med mig og at anklage mig for Forsømmelse. efterlignende. Republiken — Republikens Velfærd — altid Republiken —

Desaunais. Det er sandt, han taler om den med en Inderlighed —

Fouché ironisk. O han kysser den — som Judas! — At bestylde mig for Uopmærksomhed — at sige, der skeer Sammensværgelser for mine Øine. — Jeg svarede ham kort: Politiet kan ikke vide andet end hvad man beretter det.

Desaunais naiv. Ikke uden det selv finder paa noget — og hele Verden veed, at det gjør det aldrig.

Fouché. Jeg blev stødt! — „Imidlertid" vedblev jeg, „veed jeg, som intet veed, dog at der ofte i Mørkningen ganske hemmelig spadserer en lille graa Frakke fra Tuilerierne for at besøge en vis Sangerinde — og endnu oftere for at udspionere om jeg, Politieministeren, ikke selv lægger Raad op imod Førsteconsulen. De seer at jeg veed Alt."

Desaunais bemærkende. Ei, ei!

Fouché bliver ved. „De veed Alt!" raabte han bleg af Harme, „Duroc, Rapporten!" — Tænk Dem, han viser mig en Angivelse fra en Oppvarter hos Tracteur Charton! En Forening af unge Mennesker, som vil dræbe ham — —

Desaunais forfærdet. Ham!

Fouché. En Sammensværgelse — anlagt med en Helvedes Klogskab. — Og han underretter mig derom.

Desaunais. For Fanden — vil han nu ogsaa være Politie!

Fouché. Og vi veed ikke de Sammensvornes Navne — Stedet, Dagen —

Desaunais. I Morgen eller senere — jeg forsikrer, at vi skal faae de allernøiagtigste Oplysninger —

Fouché hæftigere. Ja vist! men det er i Dag! Hvis jeg ikke har alle Traadene inden to Timer — jeg kjender ham; det er ude med mig!

Desaunais. Jeg forsikrer, at jeg tager mig det skrækkelig nær —

Fouché vranten. Det gjør De Ret i — det angaaer Dem mere end mig.

Desaunais. Hvorledes?

Fouché. Jh, det er jo Dem der er Skyld i det Hele; De veed ingenting, gjætter ingenting. — Aa, De er saa blind —

Desaunais. Men —

Fouché. Ikke den mindste Indbildningskraft. — Nu trænger jeg til en lille Sammensværgelse, og De har ikke saamegen Forstand, at De kan bringe mig een paa Benene.

Desaunais. O, Borger Minister! da har jeg dog et Par Gange været saa heldig.

Fouché levende. See hvad De kan gjøre! Hvis De ikke om en Time er paa Sporet; dersom De ikke opdager saa meget, at jeg kan opdage Sammensværgelsen og aflægge Rapport derom, saa jager jeg Dem bort!

Desaunais lynslagen. Mig?

Fouché. Jeg jager Dem bort! — Jeg haaber, jeg taler tydeligt. Tænk nu efter!

gaaer ind i sit Værelse.

Sjette Scene.

Desaunais sønderknust.

Ja, det er let for ham at sige: tænk efter! men hvad skal jeg tænke! Det er skammeligt — jeg skulde forlade Politiet — — jeg som elsker det som mit eget Barn! — Nei, det kan der ikke blive noget af! trækker i alle Klokker paa engang. Alle mine Fuldmægtiger! alle mine Betjenter — hele Personalet, Løst og Fast maa paa Benene!

Syvende Scene.

Desaunais. Fuldmægtiger og Betjenter.

Alle komme løbende. Hvad er der? Hvad er der paa færde, Borger Desaunais.

Desaunais tørt. Der er det paa færde, at jeg er meget utilfreds med Dem. De veed ingenting, gjætter ingenting — aa De ere saa blinde —

En Fuldmægtig. Men hvorledes —

Desaunais hæver Stemmen. Jeg har de allernøiagtigste Oplysninger og de bevise, at vi veed ingenting. — Der er en Sammensværgelse mod Første-Consulen —

Alle. Mod Første-Consulen!

Desaunais. Det angaaer Dem mere end mig; hvis De ikke om en halv Time er paa Sporet, dersom De ikke opdager saa meget, at jeg kan opdage Sammensværgelsen og aflægge Rapport derom — saa jager jeg Dem bort.

Alle. Men, kjære Hr. Borger —

Desaunais hæftig. Jeg jager Dem bort — jeg haaber jeg taler tydeligt.

Alle indbyrdes. Det er nu vore Folks Skyld!

Desaunais med Ophævelse.

Mel. Hvor det vil være mig en Glæde. Azemia. Dalayrac.

Det er en Skam, jeg ikke kjender
Hver Smule, som passerer her,
Men mine Folk som Narre render,
Og deres Skyld min Dumhed er!

Alle med Ophævelse.

Det er en Skam, jeg ikke kjender
Hver Smule, som passerer her;
Men mine Folk som Narre render.
Ja! deres Skyld min Dumhed er!

Desaunais til Fuldmægtigerne.

Hør jeg siger Dem dette:
De skal mig alt berette,
Den halve Time har De — men ikke meer!

Fuldmægtigerne til Betjenterne.

Hør, jeg Dem siger dette,
De skal mig alt berette,
Hvad denne Sag angaaer, om et Qvarteer!

Alle.

Thi, Forord byder ingen Trætte,
Jeg ellers Dem ei bruger meer!

ved sig selv.

Saa maa man Dem tae,
Ifald man vil hae,
En hurtig og kort,
Nøiagtig Rapport!

gaae ivrigen imellem hverandre; talende.

Hvad har man Undergivne for? De skal opdage det de Knægte.

Desaunais til Fuldmægtigerne. **Fuldmægtigerne** til Betjenterne.

Saa skynd Jer! saa skynd Jer! at først
jeg giver Beskeed
Om hvad jeg ikke veed!

De ile alle ud.

Ottende Scene.

Desaunais. strax efter **Perrin** og **En Betjent.**

Desaunais kaster sig i en Lænestol. Det er til at blive gal over! — Havde jeg bare Navnet paa een af de Sammensvorne? bare det mindste Spoer — Med min Dvælse! — dette Uhyre af et Menneske, som har hørt: Det er i Morgen! og ikke har den Forstand

at høre mere! — Den lumpne Karl — gid jeg havde ham her — gid han bare vovede at lade sig see!

Perrin aabner Døren i Baggrunden og strider med Betjenten. Jeg vil tale med Borger Desaunais.

Desaunais vred uden at see ham. Jeg er ikke hjemme!

Perrin i Døren. Naa, De er ikke hjemme?

Betjenten som holder paa ham. Nei, han er ikke hjemme for Nogen.

Perrin. Jeg maa tale med ham alligevel! Ah! det er sandt, min Adgangsseddel — det havde jeg reent glemt! giver Betjenten et Papiir. Giv ham dette Papiir — saa skal De see — han bliver staaende udenfor den aabne Dør, Betjenten giver Papiret til Desaunais.

Desaunais seer paa det. Michel Perrin! — Naa han kommer min Sjel tilpas!

Perrin sjeleglad. Hvad sagde jeg?

Desaunais ved sig selv. Jeg skal tage ham i Skole. — han har aabnet Papiret og kaster Øinene paa det. Hvad seer jeg! — disse Navne læser. „Lecogneur, Lanori, Jean Durand! reiser sig og gaaer frem og tilbage i Bevægelse med Øinene hæftede paa Papiret. Jean Durand — det er det Navn, hvorunder Cruſſac gjør Optøier — en Rebel, som vi passe paa, han er i Paris! Det er udentvivl deres Anfører — og denne Liste? — Det er klart, det er Listen paa de Sammensvorne! Hvordan Fanden har han baaret sig ad med at faae den? — — Men hvad hjælper det! Falske Navne og ikke en Bopæl! seer bestandig paa Listen. „Longjuneau, Chapotel — Chapotel? ham arresterede vi jo i Aftes, da han vilde bestikke nogle af Consulgarden! — Jeg har det! jeg skal tage ham fiint — jeg skal ved mine fiffige Spørgsmaal liste det ud af ham! — gnider Hænderne af Glæde. Og saa har vi dem — saa har vi dem allesammen! Men hvilket Menneske! saadan en enfoldig Mine og saadan en Opdagelse, da jeg hverken vidste ud eller ind!

Perrin har længe staaet paa Springet til at træde nærmere, men er skrømmet tilbage af Desaunais hæftige Bevægelser. Om Forladelse, hvis jeg forstyrrer Dem.

Desaunais med Beundring. Forstyrrer mig! trykker hans Haand. Min Ven! det er ypperligt, beundringsværdigt — det er stort!

Perrin forbauset. Hvad?

Desaunais. Det De nylig har gjort — det er et Mesterstykke!

Perrin. Ja saa — hvad har jeg da gjort?

Desaunais. Og det spørger han om? — De har reddet Frankrige!

Perrin. Jeg? — jeg har reddet — ! sagte. Dersom jeg forstaaer et Ord —

Desaunais. Og skal jeg sige Dem noget?

Perrin ivrig. Ja, jeg takker.

Desaunais. Veed De hvad? jeg gjennemskuede Dem paa Øieblikket — en anden i mit Sted vilde sagt: Det er en Dosmer, en Klodrian — en ubrugelig Person! jeg — jeg har tvertimod sagt — til mig selv — det er et mageløst Menneske, en Mand, som netop er klog, fordi han ikke seer ud til det. — Vil De see Beviser for, at det er mine Tanker om Dem — see her! læser det han havde begyndt paa. „Jeg foreslaaer Ministeren at takke Borgeren Michel Perrin" strivende. „for hans Tjenester og at skjænke ham et anseeligt Gratiale."

Perrin ivrig. Jeg vil ikke have det!

Desaunais. Og hvorfor ikke?

Perrin. Fordi jeg endnu ikke har bestilt noget!

Desaunais. Ikke bestilt noget!

Perrin. Nei, lad det komme siden — naar jeg rigtig har viist mig! jeg tager ganske anderledes fat, naar jeg ret begynder! forandrer Tonen. Men hør engang! — jeg kom for at sige Dem —

Desaunais. Noget Nyt! — mere endnu! Et Øieblik! jeg er strax til Deres Tjeneste — jeg maa give nogle Befalinger, for at ende, hvad De saa ypperligt har begyndt. sagte. Gud bevares, hvad det er for et kosteligt Menneske, og hvilken Dumhed jeg var paa Veien til at begaae. løber hen til sin Pult og striver staaende nogle Ord.

Perrin sagte. Hvad mon det er, jeg har begyndt saa ypperligt paa? Jeg troer, sandt for Gud! at min Comptoirchef holder ret meget af at have lidt at lee af! gaaer til Vinduet. Bare Therese ikke bliver utaalmodig — nei, hun staaer og venter dernede — gjør Tegn til hende.

Desaunais striver og ringer næsten paa en Gang, en Betjent kommer. Chapotel forhøres — det hedder sig, at vi veed alt! ved sig selv. Vi veed ingenting; men det kommer jo ikke ham ved! strivende. Man lover ham Benaadning, hvis han røber sine Medskyldige! giver Papiret til Betjenten. Til Criminalkammeret! hurtig som en Vind! Betjenten iler ud; han vender sig til Perrin. Naa, min kjære Perrin?

Perrin. De maa ikke blive stødt, naar jeg igien kommer og taler om Bagateller — om Kjærlighedshistorier —

Desaunais. Snak, min Ven, ingen Ting er smaat; thi undertiden —

Perrin. Jeg maa da sige Dem, at et ungt Menneske, som hedder Bernard og har været med ved Arcole —

Desaunais gjør en Bevægelse. Bernard, som har været med ved Arcole — Saa De har ham i Kikkerten?

Perrin. Ja stærkt!

Desaunais sagte. Nei, det er jo et mageløst Menneske! jeg har ikke sagt ham et Ord, jeg har ikke aabnet min Mund om ham, og han er allerede i Hælene paa ham — høit. Naa min Ven, den Bernard —

Perrin. Han forurolliger mig.

Desaunais. Mig med!

Perrin forbindtlig. De er altfor god. Saa De veed —

Desaunais fuffifant. Ja vift! med dæmpet Stemme. Han har ftrevet til Førfte-Confulen —

Perrin ftikker Hænderne fammen. Nei, hvad figer De! — Hvad vil han fige ham?

Desaunais. Eventyr — Hjernefpind!

Perrin. Herregud! tænkte jeg det ikke nok! fagte. Mærkede jeg ikke i Gaar, at hans Hoved — høit. Saa tænk Dem da engang, fiden i Morges har jeg ikke kunnet faae Fingre paa ham.

Desaunais. Han er forfvunden?

Perrin. Jeg er bange for det! Da jeg gik fra Dem og havde været hos Caffereren, føgte jeg om ham. — Jeg havde faadan mine egne Tanker; jeg gik til hans Logis—

Desaunais. De veed hvor det er?

Perrin. Bevares! hos Snedkermefter Leblanc, paa Eftrapadepladfen.

Desaunais forundret. Han veed Alt!

Perrin. De vidfte ikke hvor han er, han havde ikke været hjemme i Nat — lytter hen mod Vinduet, fom ftaaer aabent. Hvad — hvad er det? Thereſe ſkriger grædende paa mig dernede — taler ud af Vinduet. Hvad er det? Hvad er der, min Glut? lytter. Hvad? — Har Du feet ham gaae forbi? Bernard?

Desaunais levende. Bernard?

Perrin ud af Vinduet. Hvad? jeg kan ikke høre for Vognene—bliv lidt, jeg ſkal komme ned — vil gaae.

Desaunais ſtandſer ham. Nei! nei! — lad hende komme op.

Perrin. Hvad tænker De paa? — en ung Pige!

Desaunais. Hvad figer det? I faadan et Øieblik — til Betjenten. Giraud! Betjenten kommer; Desaunais befaler ham at føre Thereſe op.

Perrin. Naar De abſolut vil — ud af Vinduet. Kom op, mit Barn! Borgeren Desaunais tillader! gaaer fra Vinduet. Jeg forſikkrer, jeg er reent ude af mig ſelv over denne Omſtændighed — jeg havde nu udkaſtet min Plan ſaa nydeligt. — Jeg arme Mand!

Desaunais beroliger ham. Naa, naa, min Ven! De ſkal da ikke ærgre Dem en Sygdom paa Halſen — fagte. Det er en Karl, der er varm for ſit Embede! Ha! Miniſteren forſtaaer at vælge ſine Folk.

Niende Scene.

De Forrige. **Thereſe** ſom føres ind af Betjenten.

Perrin gaaer hen imod hende. Kom, kom, Thereſe! — vær ikke bange.

Thereſe blye. Men hvor er jeg, Morbroder?

Perrin fuffifant. Paa vort Comptoir, min Glut! det er her vi arbeide.

Desaunais. Vær rolig mit Barn! Du har altſaa feet Bernard?

Thereſe rørt. Ja vift, han var ikke mere end et Par Skridt fra mig.

Perrin levende. Og Du holdt ikke paa ham?

Desaunais. Hvor vil De hen? — En ung Pige? — midt paa Gaden.

Perrin. Jeg havde ikke ladet ham ſlippe!

Desaunais fagte. Gud bevares! hvor han er bidſig!

Thereſe. Jeg var ſaa urolig. — Jeg kaldte paa ham; han vendte ſig — o hvor han var bleg og forſtyrret.

Perrin ſeer paa Desaunais. Hører De?

Thereſe. Jeg vilde løbe hen til ham; men ſaa gjorde han ſaaledes — gjør en Bevægelſe, ſom en der har taget en Beſlutning og ſiger Farvel — og ſaa gav han ſig til at løbe af alle Kræfter ad Carrouſelpladſen til.

Desaunais. Carrouſelpladſen?

Perrin til Thereſe. For at møde de unge Menneſker, ſom i Gaar vare hos Charton?

Desaunais fraperet. Hos Charton? — Han var der?

Perrin. Ja vift!

Thereſe. Men han ſpiiſte ſlet ikke, ſaae Du det, Morbroder?

Perrin. Jo, det var det, ſom gav mig Miſtanke — og da de ſagde, at de vilde mødes ved Revuen —

Thereſe. Saa ryſtede han!

Desaunais levende. Ved Revuen i Dag? — Der ſkal De mødes?

Perrin. For Pokker! det var derfor jeg faldt paa at gaae derhen.

Desaunais. Og De ſom ikke har talt et Ord til mig derom.

Perrin levende. Hvad? har jeg ikke ſagt: Jeg troer jeg vil gaae hen og ſee Revuen!

Desaunais. Jo vift; men De har ikke talt om de unge Menneſker.

Perrin. Men Herregud! ſkal jeg da ogſaa ſige Dem alle Ting.

Desaunais. Nei, nei, De har Ret! Jeg burde gjættet — fagte. Det er mageløſt hvad det Menneſke har for et hurtigt Begreb — man maa tage ham i Flugten.

Perrin urolig. Men hvad gjøre vi nu?

Desaunais gaaer frem og tilbage i Bevægelſe. Det veed jeg ikke.

Thereſe fagte og grædende til Perrin. Det er ſmukt! juſt da vi ſkal giftes! Han holder vift af en anden.

Perrin. Han gjør Pokker heller, han er gal!

Desaunais ved ſig ſelv. Han trænger frem til Førſteconſulen — han forſøger —

Perrin til Desaunais med dæmpet Stemme. Jeg er bange han gjør et fortvivlet Skridt.

Desaunais utaalmodig. Det behøver De ikke at ſige mig — det er jo det jeg ryſter for.

Thereſe ſom har hørt de ſidſte Ord. Hvad for noget, Morbroder?

Perrin iler hen til hende. Intet, min Glut, intet! vær rolig! fagte. Det løber rundt

for mig! høit. Borger Desaunais vil nok finde paa Midler — det var derfor jeg kom til ham. gaaer til Desaunais. Thi jeg synes dog, at der i Paris maa være Anstalter til at holde Øie med Folk og forhindre en Ulykke.

Desaunais. Ja, havde jeg blot det mindste Spoer — en Oplysning —

Perrin. Bi lidt! — Nu falder det mig ind — de vilde jo samles ved den anden Dør fra Hjørnet paa venstre Haand — Ikke sandt, Therese?

Therese nikker.

Desaunais. Den anden Dør — det er noget. — Men hvorledes skal vi kjende Menneskei?

Perrin. O det er let! — Han har —

Desaunais løber hen til Pulten. Aa bliv lidt — Han har?

Mel. Der Pabst lebt herlich in der Welt.

1.

Perrin.
Hans Kjole den er mørkeblaae —

Desaunais skrivende.
Er mørkeblaae.

Perrin.
Og graa er Hatten han har paa!

Desaunais.
Graa Hatten — paa!

Therese.
Hans Øine brune, sort hans Haar!

Desaunais.
Sort hans Haar!
O bliv kun ved, det herligt gaaer!

Perrin. Therese fornøiede.
Det herligt gaaer.

2.

Perrin viser sin Haand.
Paa Haanden findes her et Ar.

Desaunais skrivende.
Ja saa, et Ar!

Therese.
Et modigt Blik han altid har —

Desaunais.
Et — Blik han har!

Therese.
Hans Vært er ikke høi, men net.

Desaunais.
Hans Vært er net!

Perrin. Therese.
Min Gud han maa jo kjendes let.

Desaunais forskrækkende.
Han kjendes let.

3.

Desaunais ivrig beskjæftiget med at lægge Papiret sammen og forsegle det.
Jeg har alt nok for denne Gang —
For denne Gang!
Her er et heelt Signalement —
Signalement!
Af Kjærlighed og Politie —
Ja, Politie!
Min Gud! han aldrig kan gaae frie!

Perrin og Therese.
Han gaaer ei frie!

Desaunais. Det er fortræffeligt — nu svarer jeg for ham!

Perrin. See nu kan Du være rolig — den Mand svarer for ham, saa behøver Du ikke at græde!

Tiende Scene.

De Forrige. En Fuldmægtig.

Fuldmægtigen iler hen til Desaunais med et Papir, sagte. Chapotel har tilstaaet — vi har ikke spildt Tiden — tre ere arresterede.

Desaunais. Tre!

Fuldmægtigen sagte. De vare i Uniform, for desto bedre at komme Første-Consulen nær.

Desaunais seer paa Papiret. Og Cruffac er med! — O, vi har dem! vi har dem!

Fuldmægtigen sagte. Men de andre flygtede.

Desaunais ved sig selv. Saa for Fanden! Men det er det samme — med lidt Fiffighed kan vi maaskee liste ud af dem — til Fuldmægtigen. Lad dem komme. kalder ham tilbage. Ah, denne Ordre angaaende Bernard — sagte. Fire Gensdarmer tilhest.

Fuldmægtigen gaaer.

Perrin til Therese. Du seer, hvor han tager sig af ham — hvad det er for en god Mand.

En Betjent fra Ministerens Værelse. Borger Desaunais! Ministeren venter Dem.

Desaunais. Jeg skal strax — ved sig selv idet han ordner sine Papirer. Gud skee Lov, jeg har mere end der behøves, for at fornøie ham — jo, jeg er snue!

Perrin til Therese. See nu troer jeg, at vi kan gaae rolig bort, min Pige!

Vil gaae.

Desaunais tager sin Portefeuille og vil gaae, men standser. Ah, de unge Mennesker — jeg maa have en fiffig Fyr, der kan pille ud af dem — hans Øine falde paa Perrin, som standser for at hilse ham. For Pokker! jeg behøver ikke at løbe langt. Borger Perrin!

Perrin standser. Hvad behager?

Desaunais sagte. Gaae ikke; jeg har Dem nødig.

Perrin forlader Therese. Hvad befaler?

Desaunais. En hurtig — vigtig Forretning. See nu skal vi vise os.

Perrin. Naa, det skal vi — det er just hvad jeg ønsker.

Therese ved Døren. Du kommer ikke, Morbroder?

Perrin. Kan ikke, min Glut! Det lader til at vi nu skal til at tage alvorlig fat — Gaae hjem, saa kommer Bernard nok til Dig og jeg —

Therese. Men —

Perrin. Skeer der noget, saa kom her og lad mig vide det. Borger Desaunais tillader det.

Desaunais gjør et Tegn til Betjenten. Naturligvis.

Thereſe gaaer med Betjenten. Min Gud! min Gud! hvad skal der blive af med os?

Perrin ivrig til Desaunais. Hvad er der nu paa færde?

Desaunais fortrolig. Vi have tre Arreſtanter!

Perrin forbauſet. Tre Arreſtanter.

Desaunais. Ja — dette Complot imod Førſte-Conſulens Liv.

Perrin forſtrækket. Gud bevares — Vil de —

Desaunais. De maa tage Dem af Sagen.

Perrin. Jeg?

Desaunais. De veed hvad De har at gjøre.

Perrin dvælende. Men —

Desaunais med dæmpet Stemme. Gjør dem ikke bange — lov dem — Benaadning — med et tvetydigt Smil. som vi altid gjøre.

Perrin med Godhed. De har Ret — det er smukt gjort.

Desaunais. Siig, at Miniſteren vil lade dem gaae, hvis de fortælle Dem alt — hvis de ikke dølge noget for Dem.

Perrin vil holde paa ham. Men siig mig dog —

Desaunais seer meget beſkæftiget efter om han har alle ſine Papirer. Min Ven! tag det ikke ilde op; men Miniſteren venter — Farvel! farvel! god Lykke.

Ier ind til Miniſteren; Perrin løber bag efter ham, men Døren bliver lukket for Næsen af ham.

Perrin alene. En Sammenſværgelse! — Arreſtanter! — Hvad skal jeg gjøre ved det? — O, nu forſtaaer jeg det — jeg skal være Fredens og Naadens Sendebud — jeg skal frelse de fortabte Faar. — Det er skjønt! det slaaer juſt ind i mit forrige Embede! Tys! der ere de.

Ellevte Scene.

Perrin. Jules. Armagnac. Desort i Uniform; alle Tre ere ledſagede af Gensdarmer.

En Betjent.

Betjenten til de Indtrædende. De blive her! Gaaer med Gensdarmerne.

Jules seer de Andre. Fordømt, at det ikke lykkedes!

Armagnac sagte. Saa ypperlig en Plan!

Desort. Der har været Forrædere iblandt os.

Jules til Perrin. Hvad seer jeg?

Armagnac. Der have vi ham igien.

Jules sagte. Han var i Gaar hos Bernard.

Desort ligeledes. Han spiſte hos Charton.

Jules sagte. Og nu er han her. — Vi ere solgte — den Usling! trykker ſine Venners Hænder. Det er ude med os! men vor Død skal blive hævnet. — De andre ere ikke arreſterede, de skal arbeide i vort Sted. — Ikke et Ord —

De staae alle Tre ubevægelige.

Perrin sagte. Nu troer jeg det er det bedſte at begynde. Gaaer hen imod dem, med Mildhed. Men kjære Børn! hvad er det I har havt for? Gjenkjender Jules. Hvad seer jeg? — Borger Jean Durand?

Jules ironiſk. Det forundrer Dem?

Perrin slaaer Hænderne ſammen. O, mine Venner — mine Venner! hvad skal dette blive til! — Hvad kommer der ud af at bruge ſin Forſtand paa den Maade?

Jules med Foragt. Nei, De bruger rigtignok Deres paa en fordeelagtigere Maade. De er mere forſigtig — og jeg maa tilſtaae De driver et smukt Haandværk.

Perrin med Værdighed. Ja unge Menneſke! det gjør jeg — jeg har aldrig dybere følt hvor ædelt og værdigt mit Kald er.

Jules ironiſk. Det er muligt! — men De forſtaaer ikke rigtigt hvorledes De skal bære Dem ad.

Perrin. Gjør jeg ikke?

Jules ſom før. Nei, De maa tage Tingen finere. Lade ſom De holder med os til det Yderſte — rive ned paa Regieringen —

Perrin. Saa! hvorfor skal jeg det? — Naar jeg tænker anderledes, naar jeg beundrer —

Jules utaalmodig. Aa, maae vi nu være fri for al den unyttige Snak.

Perrin. Nei, I maae ikke. — I skal høre mig, unge Menneſter! om vi faa skulde blive her til i Morgen. — I skal oplade Eders Hjerter for mig — ſige mig alt.

Jules sagte til ſine Venner. Nu rykker han frem — han bilder ſig ind —

Perrin træder imellem dem og tager deres Hænder. Naa, mine Venner! lidt Fortrolighed; jeg taler ſom en Fader — Der er ingen Tvivl om, at I angre — med ſtreng Alvor. Et Menneſkeliv, Børn! et Menneſkeliv, veed I hvad det vil ſige og hvilken Byrde I ville paalægge Jer Samvittighed? Hvo af Jer har Ret til at berøve en Skabning Livet! — Var denne ſtore Mand endogſaa ſkyldig, hvo har lagt hans Dom i Eders Hænder? med Følelſe. O, mine Børn! ſelv den menneſkelige Retfærdighed bøver, naar den skal udſlette Misdæderen af de Levendes Tal — og Gud tilgiver!

Jules seer paa ſine Venner. Hvilket Sprog!

Alle Tre. Men, min Herre!

Perrin. Jeg veed hvad I ville ſige. — I afſkye dette Menneſte — I dele ikke hans Meninger — hvad ſiger det, mine Børn? — en Forbrydelſe er altid en Forbrydelſe! bliver varmere. I ville ſtyrte ham! — og hvem ville I ſætte paa hans Plads? — I? — Ak, mine forblindede Venner! — han, den Mægtige, kan neppe holde Par-

tierne i Tomme og udbrede Fred over Frankrige! og I Svage ville træde frem uden at tænke paa en saadan Forbrydelses Følger, paa Eders Fædreland, paa de uberegnelige Ulykker —

Jules. Min Herre!

Perrin bliver bestandig varmere. Paa Jer selv, paa de Farer, som ville møde Jer. Jules gjør en stolt Bevægelse. Naa, naa, jeg veed det, I have Mod, I frygte ikke for Døden — sjelfuldt. Men De har Familie — Beslægtede — en Søster — maaskee en Moder.

Jules truffen, med et Suk. Min Moder! — o!

Perrin levende, griber hans Arm. Ja, De har en Moder — jeg seer Deres Taarer! Nu vel, unge Menneske! denne stakkels Moder, som kun elsker sin Søn, som kun lever for sin Søn — har De glemt hende? vil De forsømme hende til aldrig mere at trykke Dem op til sit Hjerte? til at døe af Sorg? Jules synes bevæget. Nei, nei, det vil De ikke — Nu forstaae vi hinanden. — Nu føler De Anger — De afskyer ethvert strafværdigt Anslag. — Ja jeg er vis derpaa — De er rørt. Brister i Graad og trykker den ene efter den anden op til sig. Kom mine Børn! kom til mit Bryst — kom til mit Hjerte — føl, at en Oldings, en Vens Raad er bedre end Ungdommens og Lidenskabernes.

Jules meget forbauset. Hvilket Sprog.

Armagnac. Jeg kan ikke forstaae mig paa ham!

Jules langsomt til Perrin. Og nu, min Herre? hvad er Enden paa alt dette?

Armagnac til Desort. Et Fængsel —

Desort til Armagnac. Og Dom.

Perrin betænker sig. Enden —?

Jules. Ja, hvad skal vi nu gjøre?

Perrin. Ingenting, tænker jeg — uden at gaae i Fred og Roe.

Jules. Hvor hen?

Perrin. Hver hjem til Sit.

Desort. Hvad for noget.

Armagnac. Stille! — Høit. Hvad, Herr —

Perrin. Ministeren vil lade Dem gaae! jeg udfører kun hans Befaling; Deres Opførsel har glædet mig; jeg veed, at De fortryde Deres Forsæt — og saa kan De gaae Deres Vei.

Jules langsomt, seer sig omkring. Gaae vor Vei? — og hvorigjennem!

Perrin smilende. For Pokker! igjennem Døren! Jeg vil vist ikke vise Dem Veien ud af — peger paa Vinduet.

Jules seer mod Døren i Baggrunden. Men der er jo en Mængde Betjenter, og —

Perrin naiv. Naa, og dem vil De ikke gjerne sees af — De skammer Dem en Smule! jeg forstaaer Dem, jeg kan nok fælte mig i Deres Sted! Lykkeligviis er der en Dør — den gaaer lige ud til Gaden.

Han gaaer hen og lukker Døren op.

Alle Tre forbauede. Hvad seer jeg?

Perrin. See der, Børn! ikke et Menneske skal see Jer.

Jules til de Andre. Det er umuligt; der maa være lagt nogen i Baghold — men hvad have vi at vove? Hemmelighedsfuldt. Vi kunne maaskee endnu komme tidsnok.

Perrin trykker deres Hænder. Farvel, Børn! farvel, gode Venner! Til Jules. Og De, — til hen og tryk Deres Moder op til Deres Hjerte.

Jules seer paa ham med Følelse. Min Herre! jeg veed ikke hvorledes jeg skal udtrykke Dem —

Perrin ryster hans Haand. Godt min Ven! godt! jeg veed hvad De vil sige!

Mel. Ha! hvo tænkte sligt skulde hænde. Jeannot og Colin. Ifoard.

De Tre med dæmpet Stemme.

Ha! hele den Sag er en Gaade.

Perrin.

Gaae De med Fred!

Alle Tre.

O, hvilken Naade!

Perrin torrer rørt Taarerne af sine Øine og raaber smilende.

Børn! iler til Venskab og Lykke!

Alle Tre med Varme.

Vi ei vor Tak Dem kan udtrykke!

Jules tager ham om Skuldrene og seer ham ind i Øinene.

Saa De er dog en ærlig Sjel!

Perrin smilende.

Ja hvorfor ei?

Alle Tre.

Farvel!

Perrin.

Farvel!

Jer følge stedse Fred og Held!

Alle Tre.

Tak, Gamle! Tak!

Perrin.

Farvel!

Alle.

Farvel!

De ile ud; man hører endnu i det Fjerne deres Farvel, som Perrin besvarer.

Perrin ene, torrer Glædestaarerne af sine Kinder. O, hvor jeg er fornøiet med mig selv — og hvor det glæder mig at jeg saa nøiagtigt har opfyldt Ministerens Villie. Men hvad er det for en Støi?

Tolvte Scene.

Perrin. **Bernard**, som er ledsaget af Gensdarmer og Betjenter. **Therese**, som grædende følger ham.

En Betjent, som støder Bernard ind. Ind med sig — Ingen Raisoneren!

Bernard. Vær rolig, jeg vil ikke tage Flugten.

Thereſe. Hvad, Bernard! Du er arreſteret?

Perrin kjender ham. Arreſteret! Bernard?

Bernard. Ja — fordi jeg har været med i et Complot!

Perrin ſtrigende. Complot!

Thereſe. O Gud, Morbroder! hvor jeg er ulykkelig.

Perrin levende. Det er umuligt! Det maa være en Feiltagelſe eller — Du maa have Fjender — der er nogen, ſom maa have angivet Dig —

Trettende Scene.

De Forrige. Deſaunais.

Deſaunais. Miniſteren vil ſtrax være her for at forhøre dem, og jeg glæder mig over at han ſkal ſee min Iver.

Perrin iler til ham. Men ſtig mig, Borger Deſaunais!

Deſaunais. Hvad er det?

Perrin peger paa Bernard. Der er Bernard, han er arreſteret.

Deſaunais. Jeg veed det — det er godt.

Perrin. Er det godt? nei, tvertimod, det er en Skam, en Skjændſel! Hvem er det ſom har vovet at lade ham arreſtere?

Deſaunais. Jh for Fanden! det er jo Dem, min Ven!

Perrin. Mig!

Deſaunais. De har givet mig Oplysningerne, Signalementet, o! jeg vil ikke berøve Dem Æren.

Bernard overraſket. Hvad, det er Dem, ſom er Skyld deri?

Thereſe ſtrigende. Hvad Morbroder! det er Dig?

Perrin forſtyrret. Hvad er det I ſige? hvad taler I om? Er jeg gaaet fra Forſtanden? vil I bilde mig ind, at det er mig, ſom — Aa, tie ſtille med den Snak; I gjør mig forvirret i Hovedet. ſeer Fouché. Naa, Gud ſkee Lov, der er Joſeph, han kan redde mig ud af alt dette —

Fjortende Scene.

De Forrige. Fouché.

Perrin iler til ham. Min kjære Joſeph! jeg maa tale med Dig.

Fouché ſtyder ham venlig tilbage. Paa Øieblikket, min Ven! en Sag af den yderſte Vigtighed — til Deſaunais. Hvor er Soldaten?

Deſaunais peger paa Bernard. Her —

Perrin. Det er juſt det —

Fouché ſom før. Et Øieblik!

Deſaunais ſtøder Perrin tilſide. Tie dog ſtille.

Perrin til Thereſe, idet de begge ſætte ſig paa Bænken, ſom ſtaaer under Vinduet. Græd ikke, min Glut! Du har jo mig til at tale for ham, vær ikke bange — ſagte. jeg ſynes dog at jeg ſelv begynder at føle et Slags Engſtelſe.

Fouché ſeer paa Bernard. Ah, det er Dig, unge Menneſke! Det kunde jeg tænke; naar man har farlige Forbindelſer — med Bernards Brev, ſom Deſaunais rækker ham. Du vilde tale med Første-Conſulen?

Bernard. Det tilſtaaer jeg.

Fouché. Du vidſte, at der var et Complot imod ham?

Bernard. Det er ſandt.

Fouché hæftig. Du hører til det?

Bernard. Jeg?

Thereſe. Jo viſt!

Perrin reiſer ſig. Joſeph, jeg ſagde, at jeg vilde tale med Dig —

Fouché utaalmodig. Men ſaa for al —

Perrin ſætter ſig.

Bernard med Afſkye. Jeg hører til et Complot?

Fouché kold. Du kan ikke negte det; jeg har ſelv i Gaar truffet Dig i en hemmelig Samtale med Formanden for det.

Thereſe kan neppe drage Aanden. O Gud!

Fouché. Siden var Du hos Tracteur Charlon.

Bernard. Det er ſandt; da jeg gik derfra ſkrev jeg til min General — jeg vil tale med ham — med ham alene! jeg kunde have frelſt ham, uden at forraade deres Hemmelighed — jeg haabede det i det Mindſte — han havde æret Grunden til min Taushed — men De, De forſtaaer ikke Sligt.

Fouché. Saa Du kjender altſaa de Sammenſvorne? — Du kan opgive os hvor de ere?

Bernard hæftig. Jeg? — Aldrig!

Fouché. Du betænker Dig? de ere Fædrelandets og Frihedens Fjender.

Bernard med indædt Harme. Herre! jeg kjender ikke Deres Begreber om Ære; men jeg — jeg — Udbryder med Ild og Kraft.

Mel. La Parisienne. Auber.

Jeg er Soldat og Fjender blødte
I mangen ærlig Dyſt for mig,
Men deres bruſne Blik ei mødte
En Skurk, ſom fældte dem ved Svig!
Nei, kald mig hen hvor Kugler regne,
Jeg med et Smil ſkal modig segne;
Hurtigere, idet han yderſt forbittret gaaer ind paa Fouché.
Ha, men byd mig ei
Gaae ad Skjændſlens Vei,
Thi kun Blod, huſk det,
Aftørrer ſlig en Plet,
Og een af os maa blegne!

Deſaunais løber hen og holder paa ham. Er Menneſket fra Forſtanden?

Fouché rolig. Det troer jeg ikke!

Bernard ryſtende af Harme. Kaſt mig i Deres Huller — ſtyd mig ſom en Oprører — men jeg ſiger ikke et Ord.

Thereſe. O, det er ude med ham!

Perrin nærmer sig. Aa, han er gal. Rese! vær Du rolig, det bliver ikke ved det! Joseph —

Desaunais sagte til Fouché. Vi skal nok faae ham til at tale, naar vi confrontere ham med de andre.

Fouché. Lad dem komme!

Desaunais bukker meget geskæftig. Paa Øieblikket! sagte til Perrin. Hent de tre unge Fyre!

Perrin. Hvilke tre Fyre?

Desaunais. Dem som jeg lod blive her hos Dem.

Perrin. Ja vær De ganske rolig for dem — jeg har havt megen Glæde af dem — den Ting er forbi.

Desaunais. Men hvor ere de?

Perrin meget rolig. Jh, de ere gaaet.

Desaunais. Gaaet! — Hvad vil De sige med det?

Perrin vranten. Hvad jeg vil sige? — Det er jo let at begribe! jeg lod dem gaae ud af den lille Dør —

Desaunais. Af den der?

Perrin. Naturligvis.

Desaunais forfærdet. Aa Gud bevares! Vi har ikke en eneste! det er ude med os.

Fouché hæftig. Hvad siger De?

Desaunais peger paa Perrin. Han har ladet dem løbe! Jo jeg sagde jo nok, at det var en Slyngel, en Forræder.

Perrin. Jh, men de Menneskér have jo mistet Forstanden, en og hveranden. Sagde De ikke til mig, at jeg skulde love dem Benaadning?

Desaunais hurtigt. Ja det love vi dem alle, naar vi ville have at de skulle bekjende. Rasende. Menneske! Menneske! De har ruineret Frankrige.

Perrin gnaven. Herregud! har jeg nu ruineret Frankrige og for havde jeg reddet det? Lad os dog forstaae hinanden! Tilsidst vil De vel bilde mig ind, at min lille Finger er nok til at rive Frankrige af Pinden?

Fouché levende. Muntert! muntert! her gjælder det ikke om at fortvivle! Her maa gjøres Anstalter. — Aabner Døren i Baggrunden; med stærk Stemme. Er der nogen? Hele Politipersonalet styrter strax ind.

Desaunais. Ja, hvor skal vi nu finde dem?

Perrin. O, jeg er vis paa, at de med største Rolighed igien ere gaaet til Revuen.

Alle. Til Revuen!

Bernard i største Bevægelse. Ja Tiden nærmer sig! Marseillaisen høres langt borte. Consulgarden er alt forsamlet — Revuen begynder — Crussac er fri! O Gud! til Politipersonalet. Skynd Dem! Skynd Dem!

Fouché. Hvad mener Du?

Bernard ude af sig selv, til Fouché. Ja, jeg kan ikke længer holde det ud! Skynd Dem! de vil dræbe ham, naar han træder ud af Tuilerierne.

Alle med Rædsel. Dræbe ham!

Fouché med rask Fatning til Fuldmægtigerne. Hurtig! Gensdarmerne strax tilhest — til Desaunais. Bud til Lannes, Duroc — til alle Adjutanterne — Jeg maa selv afsted — til Betjenterne. Min Vogn!

Desaunais ivrig. Ministerens Vogn!

Alle løbe geskæftige og urolige imellem hverandre indtil den første Strophe af Marseillaisen er endt og Orchestret falder ind. Fouché iler hen til Pulten og skriver flere Befalinger.

Perrin staaer midt iblandt de Løbende. Men tor jeg bede — hvad er der paa færde? — hvad skal der gaae for sig? hvordan hænger det sammen?

Marschen falder kraftigt ind.

Alle gribes af Rædsel; Fouché synker ned paa en Stol og bedækker Ansigtet med Hænderne.

Mel. La Marseillaise.

Alle med dæmpet Stemme.

Han kommer alt!

Bernard.

Ha, de nedstøde
Den store Helt!

Alle bævende.

O hvilken Qval!

Bernard med høieste Grad af krigerst Kraft.

Giv mig Vaaben, kjækt jeg vil møde
Den Dolk, som ramme ham skal;
Jeg vil frelse hans Liv med mit Fald!

Perrin høist forundret.

Min Gud! hvad kan dog det betyde?

Therese grædende, holder sig til Perrin.

Ak hvor jeg ulykkelig er!

Alle nedslaaede.

Der gives ingen Frelse her;
Vi Skjæbnens strenge Dom maa lyde!

Bernard fortvivlet.

Han staaer ved Gravens Rand,
Ei for ham døe jeg kan!
O Gud! o Gud! vær Du hans Skjold!
Beskyt ham mod Had og Vold!

Alle bedende med dæmpet Stemme.

O Gud! o Gud! vær Du hans Skjold!
Beskyt ham mod Had og Vold!

Alle staae ubevægelige; der hviler et Øieblik dyb Taushed over Scenen; paa engang høres tre dæmpede Slag paa den lille Dør.

Fouché springer op. Hvad er det?

Desaunais skjælvende. Sikkert en af mine Folk, som kommer for at fortælle mig —

Fouché hurtig. Luk op!

Desaunais aabner Døren.

Femtende Scene.

De Forrige. **En Betjent** træder ind.

Betjenten til Desaunais. En Mand, der var indhyllet i en Kappe og som strax forsvandt imellem den Mængde Mennesker, der staaer paa Gaden, bad mig om at levere dette Brev til Borger Perrin.

Tager et Brev frem.

Perrin nærmer sig. Til mig?

Desaunais griber det. Om Forladelse! —

han er i Forstaaelse med dem — han hører til Complottet, det er jeg vis paa — og jeg vil vide — Brækker Brevet.

Fouché levende. Giv mig det! giv mig det! Seer paa Seglet. Jules Cruſſac.

Deſaunais triumpherende til de Omstaaende. Seer I!

Fouché læſer. „Min Herre! Endſkjondt „jeg var i Deres Magt, kunde vor Plan dog „udføres; Første-Conſulens Liv var i vore „Hænder — og hele Politiets Anſtrengelser „ſkulde ikke have frelſt ham. Miniſterens „ædle og oprigtige Fremgangsmaade, ſom vi „ved Dem erfarede, hans Tillid og hans Hoi„modighed maatte forandre vor Beſlutning. „Vi afſtaae fra vort Forſæt, og jeg vil paa „Øieblikket med mine Venner forlade Paris."

Alle. Han er frelſt!

Bernard med Følelſens Udbrud. Min brave General!

Fouché læſer Slutningen. „Lev vel, min „Herre! det gjør mig ondt, at De har valgt „et ſaadant Haandværk, men hvis Miniſte„ren kun brugte Mænd ſom De, da vilde „hans Magt være uhyre og Politiet ypperligt!"

Perrin betænkſom. Hvad vil han ſige med ſaadant et Haandværk?

Fouché til Perrin. Hvad, min gode Michel! det er Dig ſom vi kan takke for alt det?

Deſaunais med Begeiſtring. O, det er et uhyre Menneſke; — jo det ſaae jeg ſtrax!

Perrin ſeer paa ham med Ironie. Saa har jeg vel endnu frelſt Frankrige? — Ja, jeg kan ikke finde ud af det — og Brevet — Seer paa det. Rigtig, det er til mig. Læſer Udſtriften. „Til Borger Perrin, anſat ved det hemmelige Politie."

Thereſe. Det hemmelige Politie?

Bernard levende. Hvad? Det er Embedet, De har faaet.

Deſaunais. Naturligvis.

Perrin lidt urolig til Bernard. Men hvad er det? Begynder Du nu ogſaa at gjore mig bange?

Bernard levende. Nei, nei! De har ikke vidſt at De var —

Thereſe hvisker til Perrin.

Perrin bævende. O Gud! — Hvad — jeg var — jeg! aa!

Han ſkjuler ſit Anſigt med Hænderne og ſynker om paa en Stol.

Thereſe iler til ham. Morbroder!

Bernard. Gode gamle Morbroder!

Fouché til Deſaunais. Men hvad ſkal det betyde? — De har ikke forſtaaet mig? — hvad har De brugt ham til?

Deſaunais forundret. For Pokker! til det, ſom jeg bruger alle de andre til — til at give Rapporter.

Fouché vred. Hum! Dumhed paa Dumhed! iler til Perrin. Min Ven, min kjære Michel — tilgiv — jeg har aldrig tænkt paa at — Men jeg havde ſaa lidt Tid — og Du vilde ſtrax anſættes — Du vilde gjøre Alt!

Perrin løfter Hovedet med Værdighed. Ja, det vilde jeg — Jeg vilde gjøre Alt — jeg vilde have børſtet Dine Støvler — hugget Brænde — jeg vilde have gjort Alt, hvad en redelig Mand kan gjøre — jeg vilde gjort Alt, hvorved jeg kunde fortjene Brødet uden at rødme! men vanære mig! bedække mig med Skjændſel efter at jeg har vandret Dydens og Ærens Vei i ſaa mange Aar.

Fouché vil tage hans Haand. Min Ven!

Perrin reiſer ſig og ſtøder ham tilbage. Deres Ven! Med Kraft og Værdighed.

Mel. T'en souviens tu etc.

Jeg kalder den ei Ven, ſom mig vanærer,
Og byder frækt at være Laſtens Træl;
Min bittre Smerte kun herfra jeg bærer;
Dit Minde jeg udriver af min Sjel!

Pludſelig greben af en Tanke, tager en Pung op af Lommen.

Ha! og Dit Guld, der kun belønner Laſter,
Som ſelv af Navn jeg ikke før har kjendt,
For Dine Fødder med Foragt jeg kaſter,
Thi Gud ſkee Tak! jeg har det ei fortjent!

Kaſter Pungen med Kraft for hans Fødder.

For Dine Fødder med Foragt jeg kaſter,
Thi Gud ſkee Tak! jeg har det ei fortjent!

Vil gaae.

Fouché ſtandſer ham. Michel! det er en afſtyelig Feiltagelſe — men jeg kan gjøre det godt igjen — jeg kan give Dig —

Perrin med Kraft, idet han vil gaae. Intet —

Fouché. Jo, jeg kan give Dig —

Perrin. Intet, ſiger jeg! — jeg vil ikke mere have noget af Dig.

Fouché tager efter et Øieblikks Tavshed hans Arm, og fører ham frem i Forgrunden; langſomt. Hvad! — Heller ikke det lille Kald i Normandiet, ſom det gjorde Dig ſaa ondt at forlade?

Perrin. Hvad for noget?

Fouché. Kaldsbrevet er underſkrevet i Morges — og denne Joſeph, ſom Du beſkylder og forbander, han har dog tænkt paa den eneſte Lykke, der er til for Dig. Trækker et Papir ud af Barmen. Det blev mig tilſendt for et Øieblik ſiden —

Perrin kaſter Øinene paa det, veemodig. Min Udnævnelſe! — min lille Bye — jeg ſkal da ſee den igjen! — Ja, Joſeph, mindre ſkulde der heller ikke til. Kaſter ſig i hans Arme, med brudt Stemme. Jeg tilgiver Dig! men Du har gjort mig meget ondt!

Bernard. O hvor jeg er ſjeleglad.

Thereſe hopper af Glæde. Og jeg? — o min ſtakkels Morbroder! min ſtakkels Morbroder!

Perrin tørrer ſine Øine. Ja, ja! — men lad mig komme ſtrax afſted — jeg kan ikke blive et Øieblik. —

Fouché ſtandſer ham. O, Du kan ikke gaae ſaaledes! — Du maa fremſtille Dig for Første-Conſulen, for at han kan erfare hvad han ſkylder Dig.

Perrin smiler imod sin Villie. Fremstille mig, jeg? — for den store Mand — Aa ja! det vil jeg nok — saa kan jeg dog sige der hjemme: — jeg har seet ham. Men lad ham ikke komme og ville gjøre mig til Bisp — Nei, nei! det duer ikke for mig.

Fouché smilende. Nei, men en lille Pension vil Du dog ikke forsmaae, Perrin vil afslaae den. — den skal ikke være til Dig, men til Dine Fattige!

Perrin. Ja det er en anden Sag; thi hvad jeg behøver, Joseph! det er kun et Sted hvor jeg kan leve stjult for Verden, mine kjære Sognefolk, disse to — peger paa Bernard og Therese. — mine Børn, som jeg tager med mig.

Therese. Ja vist, Morbroder.

Bernard. Vi skal ikke mere skilles ad.

Perrin rækker Fouché Haanden. Og saa engang imellem et Brev fra min Ven Joseph! Lad mig høre at alt gaaer godt — at der ikke mere er urolige Hoveder og altsaa heller ikke mere — seer paa Desaunais og hvisker til Fouché. — Du forstaaer mig nok.

Mel. Mener Du at den har Lykken fat ꝛc.

Skjøndt min Condition forbadt mig var,
Det bliver bedst, jeg et Skudsmaal med mig tager;
Og da nu jeg just det nødigt har,
Til Desaunais.
Min Herre at dictere det behager.

Desaunais med stor Høiagtelse.

De ved Skaansel, Kjære!
Gjorde, paa min Ære!
Meer end jeg ved Iver,
Bukker.
Den Attest jeg giver!

Perrin til Publicum.

Hører De, min Skaansel blev berømt,
Lad med den Trøst til mit kjære Hjem mig vandre,
At af Dem jeg bli'er i Aften dømt
Saa mildt, som De har seet mig domme andre!

Alle.

Hører De, hans Skaansel blev berømt,
Lad med den Trøst til sit kjære Hjem ham vandre,
At af Dem han bli'er i Aften dømt
Saa mildt, som De har seet ham domme andre!